

STICHTING GESLACHT MEES

Secretariaat: p/a R. Mees & Zoonen Assurantiën
postbus 505, 3000 AM Rotterdam

nummer 35
mei 1986

Familieberichten

Geboren:

Heemstede 10 september 1984, Gwenny Mees, dochter van Paul Jacob en Ellen Mees-Spoor (R 13-11-1, NP 331).

Utrecht 24 november 1984, Justus Mourkos, zoon van Reda en Francisca Louise Mourkos-Dorhout Mees (G 12-6, NP 263).

De Wilp 7 oktober 1985, Marije Mariette Dorhout Mees, dochter van Tjalling Justus en Boukje Dorhout Mees-Visser (G 13-6-1, NP 264).

Le'ystad 30 juli 1985 Elisabeth Monique Mees, dochter van Erik Nanno en Marjan Liesbeth Josée Mees-Broedelet (G 13-26-2, NP 296).

Rotterdam 21 augustus 1985, Christine Elisabeth Mees, dochter van Lucas en Anna Geertruid Maria Mees-van der Kaay (G 13-21-3, NP 288).

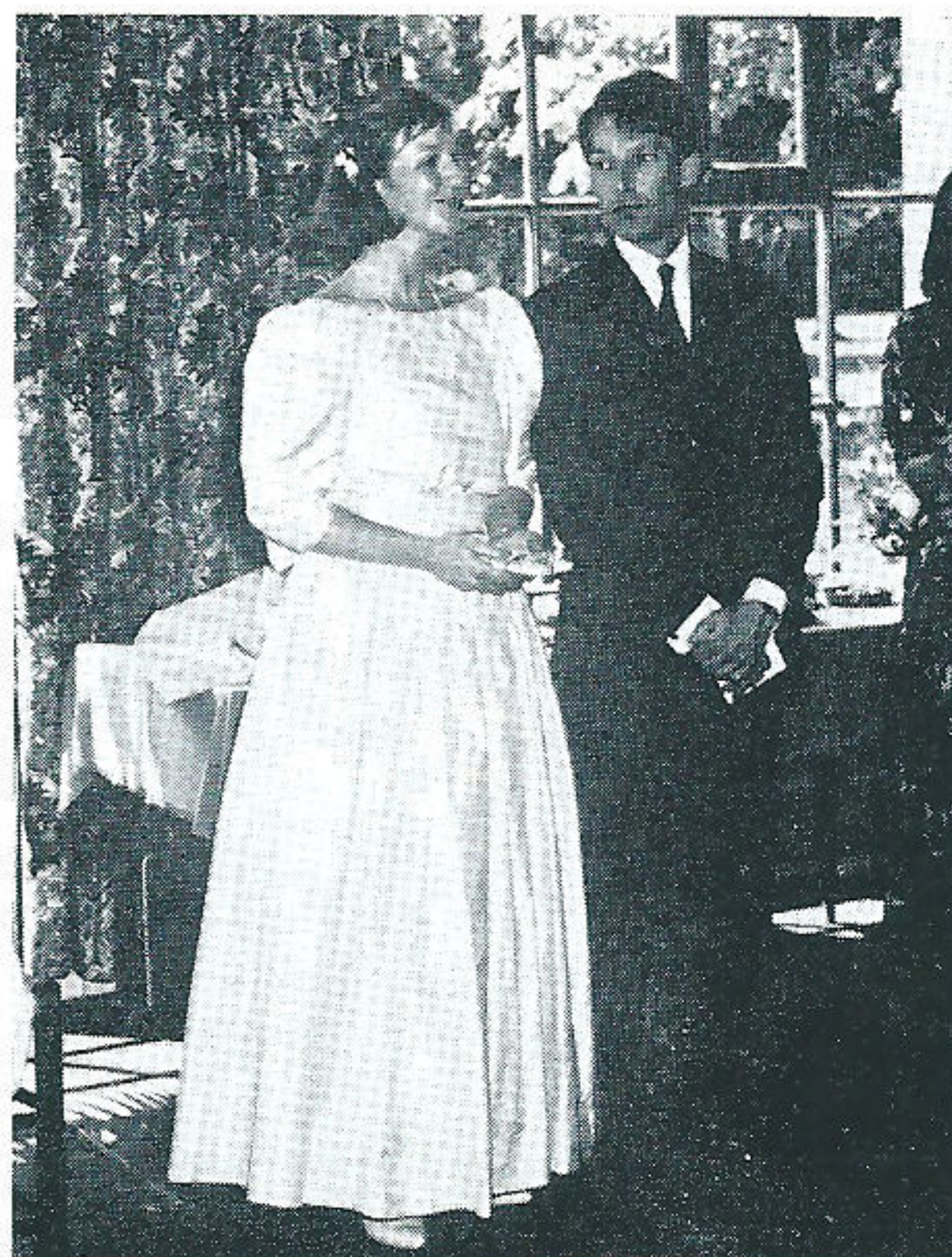
Ermelo 26 april 1985, Lorien Jeannette van der Heijden, dochter van Philip Jan en Walda Yolanda van der Heijden-Mees (G 12-23 NP 289).

Athene 30 januari 1986, Alexander Bernard Dorhout Mees, zoon van Wouter Emile en Engelina Pieterella Dorhout Mees-de Groot (G 13-9-1, NP 267).

Voorst, 3 februari 1986, Manon Aukeline Césanne Valkenburg, dochter van Cornelis en Jeannette Petronella Valkenburg-Mees (G 12-23, NP 290).

Gehuwd:

Marum 5 april 1985, tweede huwelijk, Tjalling Justus Dorhout Mees (G 13-6-1, NP 264) en Boukje Visser, apothekers-assistente, geb. Drachten 14 juli 1954, dochter van Wietse en Teatske Visser-Dijkstra. Tjalling is docent op'leiding Z-verpleegkunde te Drachten.

Amsterdam 31 mei 1985, Elisabeth Mees (R 11-21, NP 360) en Mr Robert Louis Joseph Stevens, geb. Valkenburg-Houthem 4 september 1952, zoon van Alphons Maria Christiaan Stevens en Petronella Johanna Maria Stevens-Engels. Liesbeth is account-executive bij een P.R.-bureau te Amsterdam, Rob is export-manager bij Heineken.

New York City 31 augustus 1985, Bastiaan Rudolph Hetserus Gieben, zoon van Adriaan Aris en Constance Margarethe Elisabeth Gieben-Mees (G 12-19, NP 283) en Sara Corwin, dochter van Mr and Mrs Erwin L. Corwin.

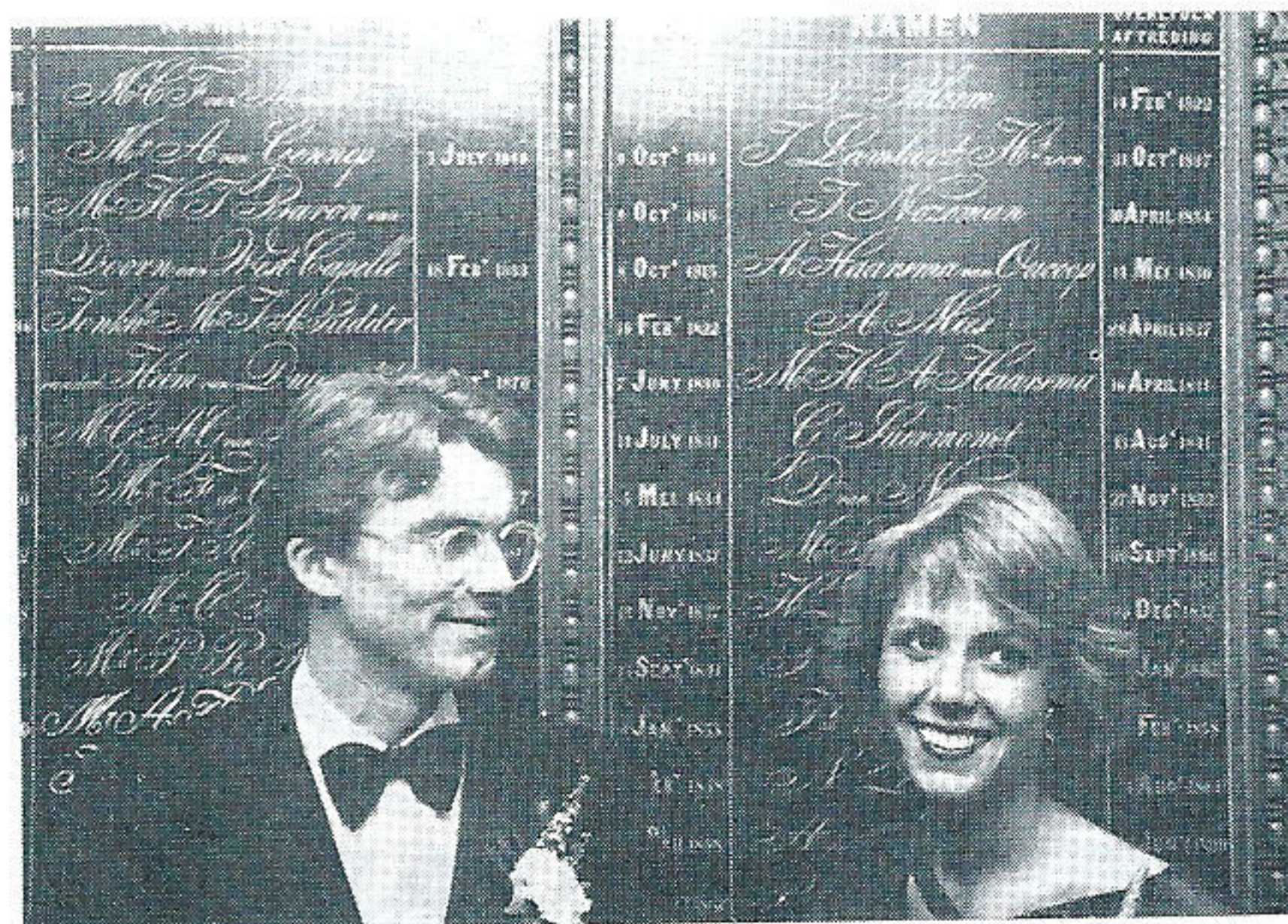
Mexico City 27 juli 1985, Claudine Mees (G 13-16-1) en Jesús Chávez, geb. Mexico City 7 augustus 1957, MBA Wisconsin University, zoon van Efrain en Beatriz Chávez-Lomeli.

Den Haag 5 oktober 1985, Mr Adriaan Quirijn Mees (R 13-6-1, NP 317) en Drs Amélie Ernestina Jacqueline Buss, geb. Rotterdam 3 augustus 1957, product-manager bij Lever Sunlight te Vlaardingen, dochter van Richard Emiel Herman Buss en Adriana Buss-Pot.

Heemstede 22 maart 1986, Drs Maarten Johan Dorhout Mees (G 13-8-1, NP 267) en Drs Nancy Holster, geb. Heerenveen 25 mei 1955, dochter van Joost Holster en Tessina Anna Holster-Edens. Maarten is controller bij Albert Heijn, Zaan- dam, Nancy is pedagoog bij de schooladviesdienst te Haarlem.

Rotorua (N-Z) 15 februari 1986, Jocelyn Margaret Mees (G 12-25, NP 292) en David Charlesworth, zoon van Ralph en Alison Charlesworth.

Adriaan Quirijn Mees (R 13-6-1) met zijn bruid Jaqueline Buss aan de vooravond van hun huwelijk onder het namen- bord van Kuyt's Fundatie waarop vermeld de overgrootvader van zijn overgrootvader: Adriaan Mees (R 7-3).

Overleden:

Rotterdam 13 september 1985 Dorothee Emilie Marie Mees-Havelaar, geboren 22 september 1883, weduwe van Rudolf Mees (R 11-16 NP 337).

Wassenaar 20 september 1985 Anna Elisabeth Mees-de Mol van Otterloo, geboren 7 september 1888, weduwe van Adrianus Quirinus Mees (R 11-7 NP 315).

Hilversum 26 november 1985 Anna Hendrina Mees, geboren 15 september 1896, dochter van Joan Mees Mzn en Alida Loopuyt (R 10-20 NP 352).

Acquoy 3 november 1985 Arnold Jacob Teychiné Stakenburg, geboren 15 januari 1918, gehuwd geweest met Eleonore Fran- çoise Mees (R 11-2 NP 310).

Den Haag 1 december 1985 Maria Johanna Elisabeth Wijsman- Alting Mees, geboren 5 september 1894, dochter van Hendrik Coenraad en Christina Carolina Wilhelmina Mees-Strootman (G 10-6 NP 254).

Le Chesnay (Fr.) 26 juni 1985, Charles Jacques Bissery, gebo- ren 24 juli 1900, echtgenoot van Anna Mees, dochter van Rudolf Adriaan en Sophia Antje Mees-Stenfert Kroese (R 10-22, NP 358).

Rotterdam 13 maart 1986, Suzanna Maria Mees-Jongbloed Unterhorst, geb. 26 juli 1904 weduwe van Jacob Mees (R 11-2, NP 310).

Zuidlaren 7 april 1986, Jeannette Petronella Mees-van Aken, geboren 10 augustus 1894, weduwe van Hermannus Ellen Mees (G 11-18, NP 286).

Nagekomen foto vorige Kroniek:

„Bob” en Aldonse Mees-Trebels (NP 314).

François Herman Mees († 1984, 71 jaar oud) is, na Japanse kampen te hebben doorstaan (o.a. Siam), naar Amerika geëmigreerd, alwaar Aldonse (die onlangs hier op familiebezoek was) nog woont, evenals alle 4 dochters met hun gezinnen: Ruby Coker in Gonzales La, Ginger Hennessy in West-Chicago, Helma Hinkel in North Lake Ill., en Judy Meccia in Westchester Ill.

Riet Alting Mees, op 1 december jl op 91-jarige leeftijd overleden, behaalde in 1916 het Nederlands tenniskampioenschap dames-enkel (en dames-dubbel samen met Dé van Vliet). Zij legateerde onze stichting haar kampioensbeker benevens een som geld, welke wij in grote dank aanvaardden.

Op de beker is te zien dat men het kampioenschap een Olympisch tintje gaf, omdat uiteraard in 1916 de Spelen geen doorgang konden vinden.

Familiedag 2 Juni 1985

Onze tweejaarlijkse samenkomst werd ditmaal gehouden in het vergadercentrum „De Narwal” te Wassenaar. Het huis met zijn ruime kamers en terrassen beviel ons uitstekend. Het was een buitengewoon zonnige en mooie lentedag, die meehielp zich gemakkelijk te bewegen en contact te hebben. Dit werd mede bevorderd door het dragen door ieder van een naamkaartje. Het programma week enigszins af van vroeger in dier voege dat door het weglaten van een muzikaal gedeelte de tijd voor onderling contact en kennismaking verruimd was.

We kwamen te 11 uur bijeen en te 12 uur opende onze voorzitter Henk Mees de vergadering. Hij herdacht hen die sedert de vergadering van 1983 van onze familie heengingen het geen de aanwezigen enkele ogenblikken staande en in stilte volgden.

Secretaris Peter Mees las ons zijn verslag voor van de afgelopen periode en voorzitter — tevens penningmeester Henk was niet al te optimistisch over de financiën en het niveau van de post bijdragen, en hij verrijkte onze kennis van ons aller afstamming met een door hem opgehangen vel papier met in grote letters voor ieder leesbaar de stamvaders van de diverse takken. Dat zijn er acht, al'en geboren rondom 1800: voor de Groningse tak

1. Regnerus Tjaarda
 2. Petrus (huwde Neltje Dorhout)
 3. Pieter
 4. Jacobus
- en voor de Rotterdamse tak
1. Rudolf Pieter
 2. Jacob
 3. Rudolf Adriaan
 4. Gregorius

Hij gaf daarbij een toelichting die veel waardering en applaus oogstte. In de vier eeuwen van haar Nederlands bestaan heeft onze familie zich dermate uitgebreid en zich zo wijd vertakt, dat het voor genealogisch minder geschoolden wel eens wat erg ingewikkeld wordt de verbanden tussen de takken thuis te brengen. We hebben nu sedert vorig jaar wel weer onze familie compleet in het blauwe boekje van het Nederlands Patriciaat, maar tenslotte moet je aan het hanteren daarvan ook wel een beetje wennen om er gemak van te krijgen.

Philip voegt aan Henk's uiteenzetting toe, dat we voor het genealogisch aanduiden van familieleden, tegenwoordig twee nummeringen hanteren. Ten eerste de nummering van het systeem van wijlen Mr. Willem Mees, losbladig en volgens generaties, ten tweede die van het Nederlands Patriciaat dat per tak werkt, en dan het nummer van de bladzijde waarop zo'n familielid vermeld staat. Om de familie à jour bij te houden heb je iets losbladigs nodig, terwijl zo'n blauw boekje eenmalig is en onmiddellijk achter loopt. Als voorbeeld noemt hij dat „gisteren” 1 juni '85, Liesbeth Mees, dochter van Rudolf en Jannie Mees-Groenevelt, trouwde met Rob Stevens. Dat staat zelfs nog niet in onze eigen pas vorige maand uitgekomen kroniek.

Voorts merkt hij tot zijn genoegen vier nieuwe gezichten op, die we nog niet eerder onder ons zagen: Mevrouw Elisabeth Meihuizen-Mees, tante van ons bestuurslid Lucas, Ernestine Montagne-Mees, jongste dochter van onze oprichter en eerste voorzitter Mr. W. C. Mees, en Philip Mees, de in de Verenigde Staten woonachtige tweede zoon van Philip en Madelaine Mees-Everts. Voorts doet het ons genoegen na een lange reeks van jaren Liesbeth Vinci-Boon weer onder ons te zien, dochter van Han en Lot Boon-Mees. De vier dochters

Wassenaar 2 juni 1985. Foto genomen door Joris Mees.

Mees-Berg zijn aanwezig, Cor Arnold, Lot Boon, An Vreede en Ernestine Montagne. Voorts is één familie compleet bij ons, dat zijn Michiel en Madeline ter Horst-Mees met hun drie dochtertjes, en als verder curiosum drie Philippen, grootvader, oud-bankier, zoon bankier in New York, de kleinzoon student scheikunde te Delft.

Uit Boekarest kwam er een telegram met hartelijke groeten en gevoelens van vriendschap en verbondenheid van onze nicht Christiane Busu'enga-Mees.

Over de familieberichten merkt Philip op, dat we zeven trouwfoto's mochten plaatsen, met de retorische vraag of het instituut „huwelijk” dan werkelijk aanzien aan het herwinnen is als bezegeling voor de daarmee aanvaarde verantwoordelijkheid voor elkaar en e'kaar's kinderen.

Hierop dankt Henk Philip voor zijn opmerkingen onder het uiten van zijn beste wensen voor het herstel van zijn reeds langdurig zieke vrouw Madelaine.

DE MEZENBEKER. Peter, de schenker van deze tweejaarlijkse toekenning, krijgt nu het woord voor de uitreiking aan Cornelia Arnold-Mees voor haar bijzondere prestaties als schrijfster en aquarelliste. Hij brengt deze keuze als volgt onder woorden: „'t Lijkt dat de *vrouwelijke* familieleden het van de mannen gaan winnen in hun *artistieke uitingen* !

Want na Christja 1981 en Talitha 1983 zal ik graag namens het Bestuur de wisselbeker 1985 uitreiken aan: Mevrouw Cornelia Elisabeth Anne Charlotte Arnold-Mees.

Zij publiceerde o.a.:

in 1957: Demeters Dochter, bekroond door de United Nations
in 1957: De stenen Man en andere Kerstverhalen; w.s. het meest bekend.

in 1959: De Tovertaddel

onder haar meisjesnaam: *Cornelia A. Mees*.

Zij publiceerde niet slechts maar aquarelleert bovendien heel mooie bloemstukken en bloemen.

Peter citeert uit de catalogus van een onlangs in de Auberge De Kievit te Wassenaar gehouden tentoonstelling van haar werken:

„Het leven beschrijven van Cornelia Arnold-Mees zou een feitelijke opsomming van haar werken zijn: bekroonde meisjesboeken, collages van droogbloemen, veelzijdige lessen en cursussen, gedegen begeleiding door beroepsschilderessen en daarna kleinschalige tentoonstellingen. In het leven van deze kunstenaar zijn feest en geest voorwaar geen tegenstellingen. Haar oeuvre ademt volledig de sfeer van de drie O's — orde, organisatie en onvermoeidheid — en wij zijn er zeker van, dat ook in háár geval de ziel van de cultuur, de cultuur van de ziel is.”

Daarna verzoekt hij Cor Arnold-Mees naar voren te willen

komen om de Mezenbeker — voor 2 jaren — in ontvangst te nemen.

Bij de *rondvraag* geeft Karel Staab uitdrukking aan zijn waardering voor het werk van onze Stichting. Ons enige middel om in ons wijde familieverband van elkaar op de hoogte te blijven is onze kroniek en juist voor dit contactorgaan heeft hij bewondering omdat het zich niet beperkt tot strikt familienieuws, maar dat hij door de inhoud van gevarieerd en wijder historisch karakter interessant en belangrijk vindt.

Thans gaan we allemaal naar buiten voor de groepsfoto en om elkaar te spreken, een broodje te eten met koffie en een glas wijn, en niet in de laatste plaats om een bezoek te brengen aan het vertrek waar o.l.v. Tonia, Ellen en Talitha familie-dassen etc, liggen, en kunstvoorwerpen door familieleden vervaardigd, tentoongesteld zijn, zoals tekeningen, borduurwerk, aquarellen van Cor Arnold, cassettes van pianospel van An Vreede, beeldjes e.a.

Na de lunch gaan de aanwezigen deels een bezoek brengen aan de dierentuin vlakbij, een ander deel blijft achter om te kijken naar enkele fraaie natuurfilms, o.a. een documentaire van de uitbarsting van de Krakatau in 1883 met oude foto's en kleurenopnamen van de weelderige tropische plant- en dierenwereld op de Krakatau eilandjes in de tegenwoordige tijd.

Inge Mees-Koch met de 3 Hilversumse nichten.

Het werd een zeer geslaagde dag die werd bijgewoond door 60 familieleden:

Bram en Cor Arnold-Mees, Han en Lot Boon-Mees, An en Henk Vreede-Mees, Ernestine Montagne Mees, Liesbeth Vinci-Boon, Henk en Machteld Mees-Quarles van Ufford, Peter en Emma Mees-Kortenbout van der Sluys, Jaap Mees PRzn, Lucas en Annelie Mees-Lubberman, Rudolf S. H. Mees, Ellen Mees, Philip Mees (Hoenderloo), Philip Mees (Summit New Jersey), Philip Mees (Delft), Elisabeth Meihuizen-Mees, Marten Mees (Rotterdam), Leonoor Stakenburg-Mees, Gerlof en Veronica Mees-Balchin, Harold Mees GFzn, Agathe Mees-Wytéma, Inge Mees-Koch, Jan J. L. Bonjer, Lieke Meertens, Riekje Mees-Ott de Vries, Lex en Made'on van Ruyven-Mees, Jeanne Mees, Tine Mees, Rudi Jacobs-Mees, Hans en Dinie Mees-Huizinga, Talitha Mees, Rudolf Mees WCzn, Henri Mees RAzn, Karel en Lydia Staab-Mees, Jan en Birthe Mees-Pedersen, Wouter en Dora Mees-Mees, Toos Roeterink-Mees, Joris en Armanda Mees-Canneman, Boudewijn en Fridolien Mees-Bax, Bernard en Antoinette Goslings-Mees, Tonia Mees, Michiel en Madeline ter Horst-Mees met Hester, Alexa en Cilia.

IN MEMORIAM

Dorothee Emilie Marie Mees-Havelaar

22 september 1883 — 13 september 1985

Een groot aantal familieleden en vrienden kwamen op 19 september 1985 bijeen in het Rotterdamse Crematorium Hofwijk om afscheid te nemen van onze in brede kring zo geliefde en bewonderde Nicht Emilie.

Ze bereikte bijna de leeftijd van 102 jaren en ze overleefde haar echtgenoot Mr. Rudolf Mees, firmant in R. Mees & Zoonen, 34 jaren.

In onze kroniek nr. 34 van 1984 hebben wij verslag gedaan van de viering van Emilie's honderdste verjaardag.

Onder de aanwezigen op 19 september was ook een delegatie van de Rotterdamse Vrouwelijke Studenten Vereniging waarvan de overledene erelid was.

De samenkomst werd geleid door Mevrouw Welmet Hudig, predikante van de Hervormde Gemeente Hillegersberg. Er waren vijf sprekers, haar nicht Emmy Wethmar-Haverkorn van Rijsewijk, Mevrouw Mathilde Stuiveling-van Vierssen Trip en haar neven Charles Havelaar, Han Rombach en Philip Mees, terwijl voor onze Stichting tevens de laatste eer bewezen werd door Henk en Peter.

Philip sprak daarbij o.m. als volgt:

Op drie dagen na twee jaar ge'eden mocht ik bij de feestelijke viering in de beperkte kring van de Hillegondaflat van haar honderdste verjaardag Nicht Emilie toespreken. Ik sprak toen zoals vanzelf spreekt, vanuit een geheel andere hoek dan de dichtbij verwanten. Nu waren Neef Rudolf en ik helemaal niet ver van elkaar verwant, we hadden dezelfde overgrootvader, maar ten eerste was er een leeftijdsverschil van 27 jaren en ten tweede bewoog onze relatie zich in de eigenaardige intimiteit van het compagnonschap in een toen nog sterk besloten familiebedrijf. We scheelden niet alleen in leeftijd 27 jaren, maar ook in de toetreding tot het firmantschap, voor Neef Rudolf was dat 1910, voor mij 1937. Nicht Emilie leefde met de gang van zaken heel sterk mee, bescheiden op de achtergrond, maar met een goed oog. En dat meeleven beperkte zich bepaald niet tot het zogenaamd zakelijke kantoorbestaan, maar, door en door vrouwelijk als ze was, interesseerde ze zich intens voor de vreugde en het verdriet die zich in de firmantenfamilies voordeden.

Bij het eerste bezoek dat zij kort na het overlijden van haar man in 1951 aan de achtergebleven firmanten bracht, zei ze, ik zal het nooit vergeten, dat ze toch hoopte dat, al was ze

nu weduwe, ze haar contacten met „het kantoor” niet zou verliezen. „Het kantoor” had vroeger een veel wijdere betekenis dan het later zou krijgen. Het betekende niet slechts het welzijn van een relatief gering aantal erbij betrokken families, maar tegelijkertijd dat van vele honderden personeelsleden met hun gezinnen die van dat „Kantoor” afhankelijk waren. Niemand had voor die zware firmantenverantwoordelijkheid een helderder begrip dan Nicht Emilie. En zoals ik twee jaar geleden in haar presentie met grote dank nog weer eens mocht releveren, ze begreep zo goed de reeds in de oorlog en erna steeds sneller gegroeide noodzaak van een interne kapitaalsaanpassing, dat een vraag of ze soms partij zou willen zijn in een nieuw firmacontract, eigenlijk nauwelijks aan de orde kwam omdat ze die noodzaak al jaren tevoren had zien aankomen.

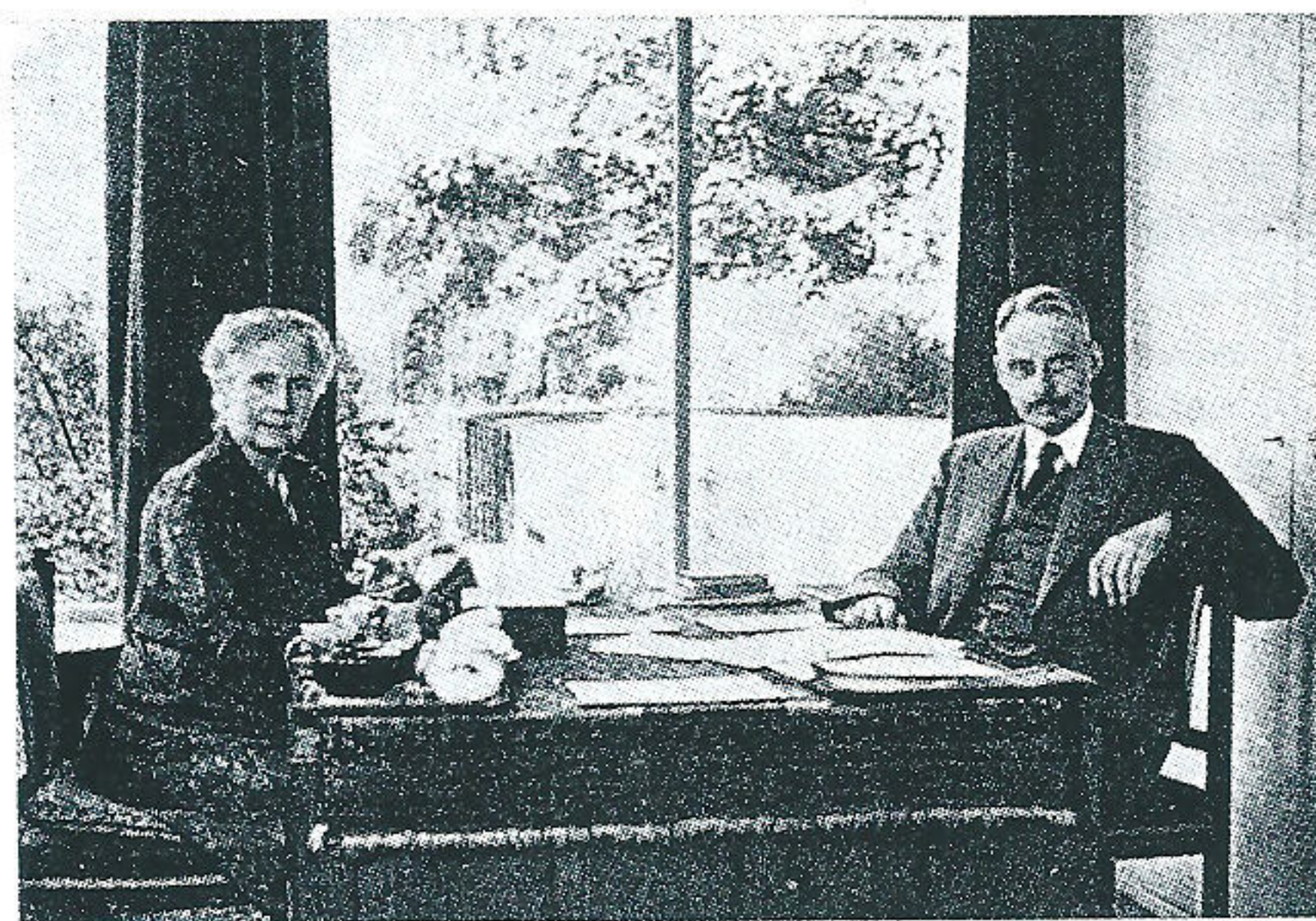
Nicht Emilie is tot het einde gezegend geweest met een onblusbaar gevoel voor humor en vooral ook voor de relativiteit van de dingen van het leven en van de ontwikkelingen in de samenleving, een geweldig voordeel bij het ouder worden. Legendarisch is geworden haar verhaal van de brave man die haar voor kantoor iets kwam brengen. Hij werd binnengelaten en bleef stokstijf staan voor het prachtige portret van „Meneer Rudolf” van Karel van Veen. En toen sprak hij de gevleugelde woorden „maar Mevrouw wat is dat prachtig gemaakt, net de stier van Potter”.

Kort na haar honderdste verjaardag zond ze foto's van de intieme viering in de recreatiezaal van de Hillegondaflat en achterop de mijne had ze eigenhandig geschreven „van de Honderdjarige met haar supporters”. En toen ze eens voor iets vervelends een jonge waarnemende huisarts nodig had, was ze vol lof over deze jeugdige heelmeeester met de toevoeging dat hij een geel overhemd met rode das of andersom had aangehad, en dat alles met een gulle goedmoedige lach.

Dergelijke reacties kwamen altijd vanuit haar warme gevoel voor menselijkheid en gematigdheid en met volledige aanvaarding van de voortdurende beweging in de samenleving die altijd zal blijven. Zo sterk was die denktrant dat ze eigenlijk nooit iets „gek” vond of ergerlijk, nooit ook vergetend haar grote voorrecht van haar materiële ruimte en eruditie.

Toen Neef Rudolf op zijn laatste gang in 1951 langs het kantoor kwam stond het hele personeel buiten. Kort nadat alles voorbij was zond ze aan elk personeelslid een foto van haarzelf en haar man samen aan een bureau zittend tegenover elkaar. Die ging gepaard met een eigenhandig geschreven en gestencilde dankbetuiging voor de ontelbare bewijzen van deelneming. En dezer dagen trof mij wederom de zin die eigenlijk de summa is van de denk- en levenssfeer van de elkaar zo naaststaande families Havelaar en Mees en die zin luidt: „als U aan Mijnheer Ru denkt dan zult U voelen hoe hij wenste dat in het kleine stukje wereld dat R. Mees & Zoonen heet, men elkaar zou he'pen in vriendschap samen te leven en te werken.” Onze families hadden geen betere draagster van deze beginselen kunnen wensen en als ik nu namens de Stichting Geslacht Mees deze bloemen bij de baar deponeer, dan is dat op dit droeve moment van afscheid met de bede dat ze zacht moge rusten, als uitdrukking van de dank van onze gehele familie voor wat ze gedaan en betekend heeft.

Door haar nicht Lieske van Woerden-Havelaar (dochter van Petronella Havelaar-Mees R 10-2, NP 308) is een uitvoeriger levensbericht geschreven, dat wij voor een aantal belangstellenden hebben bijgevoegd. Op aanvraag is dit ook voor andere geïnteresseerden beschikbaar.

IN MEMORIAM

Anna Elisabeth Mees- de Mol van Otterloo R 11-7, NP 315

In alle rust en vrede is Moeder ingeslapen, na tot op de laatste dag vreugde geschept te hebben in de kleine dingen des levens. Zoals de bescheiden viering van haar zeven en negentigste verjaardag, nog geen veertien dagen voor haar overlijden; blijken van belangstelling van vrienden en familieleden; pianospel van neef Jaap Elias, van nicht Fiet Heldring, van kleindochter Reinild. En tenslotte, de aanwezigheid van haar drie kinderen, verenigd rond haar kortstondige ziekbed.

Hoe is, in deze bijna honderd jaar, de wereld veranderd, in materiële en geestelijke zin, ten kwade en ten goede! Bijna niet voor te stellen, dat een mens dat allemaal heeft moeten verwerken . . .

Moeder heeft zich, ook al was haar positie beschermd, en ook al is haar persoonlijk rampspoed bespaard gebleven, beslist niet van al die veranderingen afzijdig willen houden.

„Wij moeten vaker met Grootmoeder discussiëren!”, hebben de kleinkinderen wel eens gezegd. Zeker, je moest het even aan durven; want bij Grootmoeder golden strenge regels, en haar commentaar was heel direct. Maar zij was best bereid om naar andere opvattingen te luisteren en er over na te denken. Hetgeen nog niet wil zeggen dat zij haar eigen standpunt voetstoots prijs gaf.

Want Moeder is altijd zich zelf gebleven: belangstellend, opgeruimd, nuchter, gedisciplineerd, en — niet te vergeten — zuinig. Altijd bereid om het middelpunt te zijn van feestvreugde of plechtigheid. Altijd ook bereid om zichzelf weg te cijferen, op zij te treden, present te zijn als een ander in het middelpunt stond. Gesteld op het goede der aarde, zoals een „glaoske” wijn aan tafel, maar in wezen erg sober. Met een diep geworteld geloof, waarover niet gepraat werd, maar dat altijd een richtsnoer vormde.

Duidelijk komt haar karakter naar voren uit haar dagboeken, meer dan zeventig jaar lang volgehouden, geschreven met haar markante, heldere, en in al die tijd bijna onveranderd gebleven handschrift. No nonsense, alléén maar feiten; slechts een enkele keer een ontboezeming.

Maar uit die ene ontboezeming blijkt dan, hoe gelukkig Vader en Moeder samen zijn geweest. Moeder zelf kwam daar de afgelopen jaren telkens op terug; de dames die Moeder dit laatste jaar zo toegewijd hebben verzorgd konden er van getuigen. Misschien is het wel één van de zegeningen van de oude dag, dat het heden wat diffuus wordt en daardoor plaats maakt voor een scherper beeld van het verleden.

Het is niet mogelijk om een schets van Moeder te geven zonder Vader hierin te betrekken. Vader had al vroeger zijn geboortestad Rotterdam verlaten om zijn leven elders op te bouwen. Het is op zich zelf al merkwaardig, dat Vader wist door te dringen tot de vormelijke en tamelijk afgesloten Haagse kring, waar Moeder uit voortkwam. Maar Vader had bij Moeder karaktertrekken ontdekt, die voor vele anderen misschien verborgen zijn gebleven.

Vader, met zijn kritische en niet al te rooskleurige kijk op de mensheid, adoorde Moeder, met haar moeilijk toegankelijke, gevoelige en niet onkwetsbare hart, dat zich verscholen hield achter een bolwerk van strenge principes. „Ik ben goedig, niet goed! Maar Moeder is goed, niet goedig!”, placht Vader te zeggen.

Wij — onze generatie van neven en nichten — zullen allen de kleurrijke verhalen over Moeders ouderlijk huis kennen.

Een groot gezin, met een sterk gevoel van saamhorigheid. De goede luisteraar zal echter begrepen hebben dat Moeders jeugd verre van gemakkelijk is geweest. Inspraak bestond niet. Plichten waren er vele, doch het vertier was spaarzaam en sober. Emoties konden niet geuit worden en moesten daarom in afzondering worden verwerkt. Klagen, dat was een woord dat Moeder niet gekend heeft. Ook niet in haar laatste levensjaar — al heeft het haar wel moeite gekost om toen het heft uit handen te moeten geven.

Moeders opleiding was in het geheel niet in overeenstemming met haar verstandelijke capaciteiten; een gevolg van achterhaalde opvattingen. De daardoor ontstane achterstand heeft zij haar hele leven lang getracht in te halen. Zij had een zekere haast om zich verder te ontwikkelen, en om mee te maken wat er in de wereld te beleven viel. Daarom ook nam zij, samen met Vader, deel aan reizen van het Klassiek Verbond: naar Egypte, naar Spanje, naar Sicilië, naar Rome. Maar als dan in Rome de Paus — een vorige Paus — toevallig voorbij kwam rijden, verbrak zij zonder aarzelen het strakke programma en drong zich op de voorste rij om die gebeurtenis mee te maken. Een safari in Kenia vond zij, ook na haar tachtigste jaar, geen te zware onderneming.

Muziek! Dit aspect van haar opvoeding vertoonde géén tekort.

Zij kon zich ontwikkelen tot een zeer goed pianiste; en dat heeft haar onnoemelijk veel vreugde en — als het nodig was — vertroosting gegeven. Bovendien een heerlijk communicatiemiddel; samenspel met talloze anderen, over alle generaties heen. Wij herinneren ons vierhandig spel, met haar eigen moeder, tijdens kerstvakanties. Maar ook de begeleiding van zang of blokfluitspel, van kleinkinderen en achterkleinkinderen.

Moeder heeft in haar jeugd al vroeg medeverantwoordelijkheid moeten dragen voor dat grote gezin, waarvan zij het oudste kind was. Dat heeft geleid tot, wat wij zouden kunnen noemen, een sterk „herdershonden-instinct”. De familie, en wie daarmee

bindingen had, behoorde één geheel te blijven. Nog geen anderhalf jaar geleden heeft zij de stoot gegeven tot het bijeenroepen van haar eigen „Mollen-clan”; een bijzonder geslaagde reunie. Maar ook voelde zij zich opgenomen in de „aangetrouwde” familie: trouwe deelneemster aan de Mezendagen. Zij had het vermogen om met ieder, jong en oud, zéér persoonlijke relaties op te bouwen. Een stevige vriendschap met haar schoonzuster, onze tante To Elias, om een enkel voorbeeld te geven.

Zestien achterkleinkinderen heeft zij mogen aanschouwen. En altijd was zij weer gefascineerd door dat nieuwe leven. Het zijn haar eigen woorden: „Telkens als ik weer zo'n kleintje voor het eerst op mijn schoot houd, dan weet ik waarom ik nog dóór wil: ik ben zo nieuwsgierig wat het wordt!”

Het is haar antwoord op de vraag of het leven, met alle bezwaren van de hoge ouderdom, nog de moeite waard was.

Wouter Mees

IN MEMORIAM

Anna Hendrina Mees NP blz. 353

1896—1985

Anna Hendrina Mees, dochter van scheepsbouwer Joan Mees en Alida Loopuyt was een zeer bijzondere vrouw. Artistiek zeer begaafd, haar sculptures en schilderijen zijn daar nog steeds getuigen van. Zij zou naar alle waarschijnlijkheid als kunstenares nationale erkenning hebben gekregen, ware het niet, dat haar vader haar verbod haar werken te verkopen, omdat, naar zijn mening, zij daartoe het recht niet had, omdat zij dan andere professionele kunstenaars, die het geld bitter nodig hadden, zou beconcurreren, zonder dat daar een financiële noodzaak voor aanwezig was. Slechts één beeldhouwwerk is eigenlijk publiek geworden: Klein Duimpje, die voor de gelijknamige lagere school in Laren pronkt, omdat haar ontwerp, dat zij eigenlijk voor de grap had ingestuurd, werd uitverkoren. De mooiste sculpture die zij wellicht heeft gemaakt, is die van, zoals zij ze noemde, Nozem en Nozemijntje. En uit dat bronsje komt een andere, opmerkelijke eigenschap van haar naar voren: hoe conservatief ook opgevoed, zij voelde een affiniteit tot jongere generaties met hun eigen opvattingen.

Wellicht is dit begrip voor jongeren ontplooid doordat haar nicht Thilly Meertens (dochter van Maria en Daan Meertens-Mees) en Jaap Pot zich na hun huwelijk vestigden in een deel van haar huis. Hun vrienden en vriendinnen, en ook die van Thilly's tweelingzuster Lieke, stelden er altijd hoge prijs op, om, als zij bij de Potten waren, Tante Iens (want dat mochten zij zeggen) te bezoeken. Juist deze jongeren stelden haar openhartig — en meestentijds juist — oordeel op hoge prijs, in tegenstelling soms van de mensen van haar eigen generatie, die óók wisten dat zij gelijk had maar die het liever niet zo direct hadden willen horen.

En daarmee is weer het verband gelegd met haar grote liefde voor de dieren, want zoals zij zelf dikwijls opmerkte: dieren liegen niet. Haar zorg voor dieren was daarom zo treffend, omdat deze gespeend was van elke exaltatie. 50 jaar had zij zitting in het bestuur van het dierenasyl Crailoo, waarbij zij dit asyl tot één van de besten in ons land heeft gemaakt, een niet altijd gemakkelijke opgave (zie *bijgaand artikel*).

In en rond haar huis INIMA (afgeleid van de initialen van de vijf dochters van Joan Mees: Ita, Nel, Iente, Marta en Alida) aan de Gnoelaan en het latere INIMA aan de 's-Gravenlandseweg, kon dan ook een bonte pluimage van dieren worden aangetroffen, variërend van haar eigen Ierse Wolfshonden en asylhondjes tot aan lamme kraaien en reigers en een in de steek gelaten jonge haas. In het spectrum van liefde voor dieren, paste ook haar paardrijden. Als — bepaald niet onverdienstelijke — amazone heeft zij tot haar tachtigste jaar gereden op haar eigen paarden, die een haast ideaal bestaan hadden. Zij omschreef op hoge leeftijd haar paardrijden als volgt: mijn benen laten mij in de steek, en daarom heb ik er nu vier, die mij dragen. Toen zij echt zelf niet meer rijden kon, heeft zij van die paarden nog steeds plezier gehad. Al was het alleen maar om deze in de wei te zien, haar wei, waar zij op uitkeek.

(Overgenomen uit „De Gooi- en Eemlander”)

Mej. Mees na 50 jaar weg uit bestuur asiel Crailo

„Tegenwoordig leeft men minder met de dieren mee”

HILVERSUM — Na vijftig jaar neemt mejuffrouw A. H. Mees afscheid van haar bestuursfunctie bij het Hilversumse dierenasiel Crailo. „M'n hersens willen nog wel, maar mijn benen niet meer,” zegt mejuffrouw Mees („bijna negentig”), die wegens gezondheidsredenen haar functie niet meer kan uitoefenen. „Ik vind het echt heel jammer, want ik leef dag en nacht met het asiel”.

In 1935 aanvaardde mejuffrouw Mees bij het dierenasiel een bestuursfunctie en hield toezicht op het dagelijks gebeuren. „Ik heb ooit nog Corry Moerselaar aangenomen als beheerster. Zij was een hele goede. Nu nog krijgen we door haar beleid legaten (schenkingen, red.) uit Amerika. Vroeger was het allemaal wat idealistischer dan nu. Toen draaide het merkbaar meer om het dier dan nu het geval is. Momenteel is ook de financiële kant van de zaak erg belangrijk. Maar ja, de tijden veranderen. Ik geloof dat men tegenwoordig wat minder met dieren meeleeft”, vertelt ze. „Maar asiel Crailo is en was, vergeleken met andere asielen, zeer goed. Bij ons worden dieren bijvoorbeeld nooit afgemaakt omdat er geen plaats is.”

Dierendag

Al verhalend haalt ze herinneringen op aan de tijd van haar beginjaren. Met een lachje om haar mond zegt ze: „Vroeger lagen de honden in houten britsen. Wij naaiden dekentjes en jasjes voor de dieren. Ook aan dierendag heb ik goede herinneringen. We hadden een stalletje in het dorp en ik ging met luchtballonnen langs de deuren om ze te verkopen.” Rond Kerstmis maakte mejuffrouw Mees voor het bestuur en het personeel presentjes en met Pasen verzorgde zij een etentje. „Ach, je was wat anders in de omgang met je personeel dan nu.”

„Ik herinner me bijvoorbeeld nog onze vroegere dierenarts, dokter Eerdman-Smit uit Hilversum. Hij bezorgde altijd voor weinig geld medicijnen. Die kreeg hij als monster van de fabriek. Bij een verbouwing van ons asiel heb ik er voor gezorgd dat zijn foto een ereplaatsje kreeg”. Nu mejuffrouw Mees niet meer actief is in het asiel, wordt zij toch nog dagelijks herinnerd aan die tijd.

Stapelgek

„Ik ben stapelgek op dieren. Van het asiel heb ik nu een hond en een kat in huis. Mijn kennissen zeggen wel eens: „Mens, je bent gek dat je dat doet”, maar ik vind het prachtig om dieren om me heen te hebben.” zegt ze, terwijl ze op een immense vogelkooi wijst. Het ding staat midden in haar kamer en de bewoner, een grote papegaai, slaat met de regelmaat van de klok luidkeels wartaal uit.

Behalve in het asiel is mejuffrouw Mees ook creatief bezig geweest. Haar huis hangt vol met zelfgemaakte schilderijen en beeldjes van mensen en dieren. Nu haar werkzaamheden bij „Crailo” zijn afgelopen, heeft ze nog volop te genieten. „Ik weet zeker dat het huidige bestuur ook ontzettend haar best zal doen.”

IN MEMORIAM

Maria Johanna Elisabeth Wijsman-Alting Mees

(G 10-6 NP 255)

In het Haagse Ziekenhuis Leyenburg overleed op 1 december jl. op 91-jarige leeftijd Maria Johanna Elisabeth Wijsman-Alting Mees. Zij was van huis uit een Mees van de Groninger tak, maar was een zeer groot deel van haar leven neergestreken in Den Haag en voelde zich met deze stad zeer verbonden.

Haar geboortestad was Batavia. Zij en haar broer verlieten echter op 6- en 7-jarige leeftijd Indië. De toen in Indië nog vrijwel ontbrekende schoolopleidingen en het „zwervende” beroep (militair arts) van vader Mees noodzaakte het weg-zenden van de kinderen naar familie in Nederland.

Een loopbaan in medische dienst bracht echter een vroege pensionering met zich mee en tijdens de middelbare school-leeftijd van de kinderen was het gezin weer bijeen, gevestigd in Den Haag. Broer en zus werden eerst beiden naar de H.B.S. gestuurd, maar voor een meisje vond vader Mees die opleiding onnodig: „Die trouwt toch”. Mulo en huishoudschool leken hem daartoe een betere voorbereiding. Een in die tijd gebruikelijke misvatting. Voor Riet (zoals Maria J. E. haar hele leven werd genoemd) bepaald jammer. Van de ruimere mogelijkheden voor vrouwen in onze tijd zou ze zeker goed gebruik hebben gemaakt. Ze had daar beslist de capaciteiten voor.

Vaders besluit zal echter ook wel financiële redenen gehad hebben: het gezin had het niet breed. Desondanks is deze Haagse periode een van de gelukkigste uit haar leven geweest. Ze was jong, blond, aantrekkelijk, met toen al de gave om zich flatteus te kleden en had het in de kring van vriendinnetjes en vrienden (een oudere broer, vooral als student in Delft is een nuttige leverancier van die laatsten!) heel gezellig.

Modern was zij voor haar tijd in haar sportiviteit: 's winters druk op het hockeyveld, 's zomers aan de tennis. In die laatste sport heeft zij één van haar meest glorieuze momenten beleefd: een kampioenschap. De zilveren beker die daarvan getuigt, heeft zij haar hele leven gekoesterd, zij heeft deze terecht nagelaten aan de Stichting Mees, zoals ook in dit nummer te zien is.

Misschien heeft deze periode haar ontwikkeling wel iets te sterk bepaald. Ze heeft haar hele leven iets van dit jong-meisjes-wezen en daardoor ook iets onvolgroeids gehouden. Het was zowel haar charme als haar zwakheid.

De tennissport bracht haar niet alleen lauweren, maar ook haar echtgenoot, ir. Johannes Wijsman. Met hun huwelijk in 1918 begon voor haar het alledaagse bestaan van huisvrouw en moeder.

Vooreerst bleef het gezin in Den Haag, waar ook beide kinderen geboren werden. Maar toen Jo Wijsman een baan kreeg bij Philips, verhuisde het naar Eindhoven. Daar speelde zich het echte gezinsleven af, met een werkende man en schoolgaande kinderen. Een familieleven met alle ups en downs van dien, maar de kinderen herinneren zich zeer goed de warmte ervan: opgevangen worden als je uit school kwam; een (redelijk) aandachtig gehoor voor alle gemopper over de leraren, gejammer over verliefdheden, of triomf over een goed cijfer. Of de gezelligheid van de kaart- en andere spelletjes; de gezamenlijke wandelingen door of luierend doorgebrachte zondagen in het bos, er was toen nog eindeloos veel ongerepte natuur rondom Eindhoven !

Ofschoon er na het eindexamen van de kinderen tijdens de oorlog wel verstoringen en veranderingen optraden, kwam een ingrijpende verandering in het leven van Riet Wijsman echter pas na de oorlog toen er een eind kwam aan het huwelijk.

Er waren al vroeger wel eens spanningen, zelfs bijna tot een crisis toe, geweest tussen de echtgenoten, maar die leken te zijn verminderd. Bovendien bracht de oorlogstijd ergere spanningen en de vrede eerst de vreugde van het elkaar behouden terugvinden met zich mee.

Een terugkeer naar het alledaagse leven bleek echter in die tijd vlak daarna niet zo gemakkelijk. De spanningen tussen de ouders stegen weer en het kwam tot een breuk toen de moeder wegging om „een eigen leven te zoeken”.

Dat is haar in het begin beslist niet meegevallen. Toch, in haar eigen flat in de Aronskelk (ook in Den Haag) heeft zij dit wel gevonden. In de ruim 30 jaar dat zij daar gewoond heeft, wel met enkele onderbrekingen, eerst met inwoning, later alleen, schiep zij zich een eigen levensvorm en centrum.

Ach, geen groots en meeslepend leven. Verzorging van haar steeds zeer florierende p'antjes, kleine wandelingen of uitjes, brood bewaren voor de eendjes, afspraakjes en bezoeken, lekker zonnen op het balkon met een romantisch verhaal uit haar „weekly”, met vriendinnen winkelen, allerlei mensen om zich heen aan het werk zetten. En dan . . . de ijdellheid! Zij wilde er altijd goed verzorgd en flatteus gekleed uitzien en dééd dat ook, tot heel kort voor haar dood. Wel, voor het behalen van zo'n resultaat heb je aardig wat tijd nodig. Dat had ze ook voor haar geliefde hobby: bridgen. Daar zij dit meestal deed in clubs waar de ogen der speelsters mede wat wilden op kledingsgebied, had zij eer van haar werk. Dat ze op 90-jarige leeftijd nog complimentjes wist te ontlokken, is geen geringe prestatie.

Toch vulde zij haar leven het meest met menselijke contacten. Ze had de gave voor de meesten oprechte belangstelling op te kunnen brengen. Voor de meisjes of vrouwen die in de eerste $\pm$ 10 jaren bij haar een kamer huurden, was zij meestal een goede vriendin of raadgeefster. Met velen van hen bleef zij haar hele leven contact houden. Vrienden maakte zij zich ook voor haar geliefde hobby: bridgen. Daar zij dit meestal Vooral voor de familie, van de kant van haar man of „eigen”, kon ze eindeloos veel belangstelling tonen. Familiebanden waren haar veel waard.

Dat blijkt wel uit haar contacten met de Stichting Mees. En daar vele Mezen ver zijn uitgezwemd, onderhield ze een uitgebreide correspondentie met Zuid-Afrika, Canada en Californië. Bovendien leefde ook het gezin van zoon Bob wel

ver weg en had ze haar kleinkinderen grotendeels op schrijfafstand. Die correspondeerden echter zeer trouw met haar, hetgeen zeker iets zegt over de kwaliteit van oma's brieven. Op de gelukkig ook niet al te schaarse logeerpartijen over en weer, in Den Haag of de U.S., hebben de kleinkinderen kunnen ontdekken dat je met oma in den lijve ook erg gezellig kunt omgaan. Helaas is de in '85 geboren achterkleinzoon enkel een portretje voor haar gebleven.

Een klein leven dus, maar wel een met veel warmte. Heel logisch dat zij zich dit bestaan eigenlijk niet anders kon indenken dan in haar eigen vertrouwde flat. Dat bleek, ondanks haar vaak ziek zijn, en de toenemende moeite met wassen en aankleden, ongedacht lang mogelijk. Wel in toenemende mate met allerlei hulp, vooral die van onvolprezen onder- en bovenburen.

Vorig jaar februari kwam aan dit bestaan een eind door een acute longontsteking. Na een revalidatieperiode in het verpleeghuis 't Sunneke leek nog weer een fleuriger leven voor haar mogelijk in het bejaardenhuis De Troffel bij het Westbroekpark. We maakten al p'annen om haar 91e verjaardag in stijl te vieren, toen zij helaas enige dagen daarvoor weer een inzinking kreeg en in Bronovo werd opgenomen. Daarna werd het weer 't Sunneke, eind november was weer een opname in Leyenburg noodzakelijk, hart en longen samen deden het niet meer, en op 1 december is zij in de namiddag in een rustige slaap vredig overleden.

Dit In Memoriam tekent wel duidelijk het portret van een „kleine ziel”, met de positieve en negatieve kanten daarvan. Een eigenlijk altijd enigszins kinderlijke ziel. Niet overlopend van zelfinzicht, wat zelfverwennend, aandacht vragend, vaak behoorlijk onredelijk in haar (voor)oordelen, haar „near and dear” veel ergernis bezorgend door haar voortdurende preoccupatie met haar gezondheid. En wanhopig bewaarzuchtig!

Daartegenover stond in veel opzichten het positieve van het kind: vooral haar onbevangen openstaan voor mensen. Ook was ze in vele opzichten gul en had ze oog voor de waarde van de kleine dingen in het leven. Zij verspreidde gezelligheid om zich heen en wist velen daarin te laten delen.

Als ik schilderen kon, zou ik haar afbeelden zittend achter haar theetafel, haar gasten om haar heen aan het werk zettend (water opschenken, kopjes, koekjes, suiker ronddelen etc.), maar tegelijk iedereen in gezellig gebabbel betrekken en zoveel charme uitstralend, dat een sfeer van welbehagen welhaast tastbaar wordt.

Zoiets aan de mensen om je heen te kunnen schenken is een grote gave.

Eleonore F. Wijsman

Bezoek aan familie overzee

Ir Jan van der Hoeven (zoon van Th. W. Maria v. d. Hoeven-Mees NP 326) reisde met zijn vrouw Marianne naar Australië om bij dochter en schoonzoon Eva en Andy Skidmore hun eerste kleinkind te verwelkomen.

Op heen- en terugreis via Canada bezochten zij aldaar veel familieleden, o.a. afstammelingen van Jan's oud-oom Walter Mees NP 328 (broer van zijn grootvader A.C.).

Walter had 3 zonen: Maurits Johan († 1973), Walter († 1984, wiens weduwe Riekje het scharnier van deze ver uiteen wonende familie is) en Jacob († Neuengamme 1944).

Maurits Johan emigreerde met gezin van Java naar Canada, alle kinderen bleven daar: bezocht werden in West-Vancouver de weduwe van Peter, Mienieke, met kinderen en kleinzoon, en Walter met kinderen; artistieke dochter Pleuntje Kutschera lag te ver buiten hun route: Nova Scotia.

Van Jacob woont er Mauk met gezin, ook die zagen zij: dochter Els Arthur-Mees hadden zij al in Australië gezien.

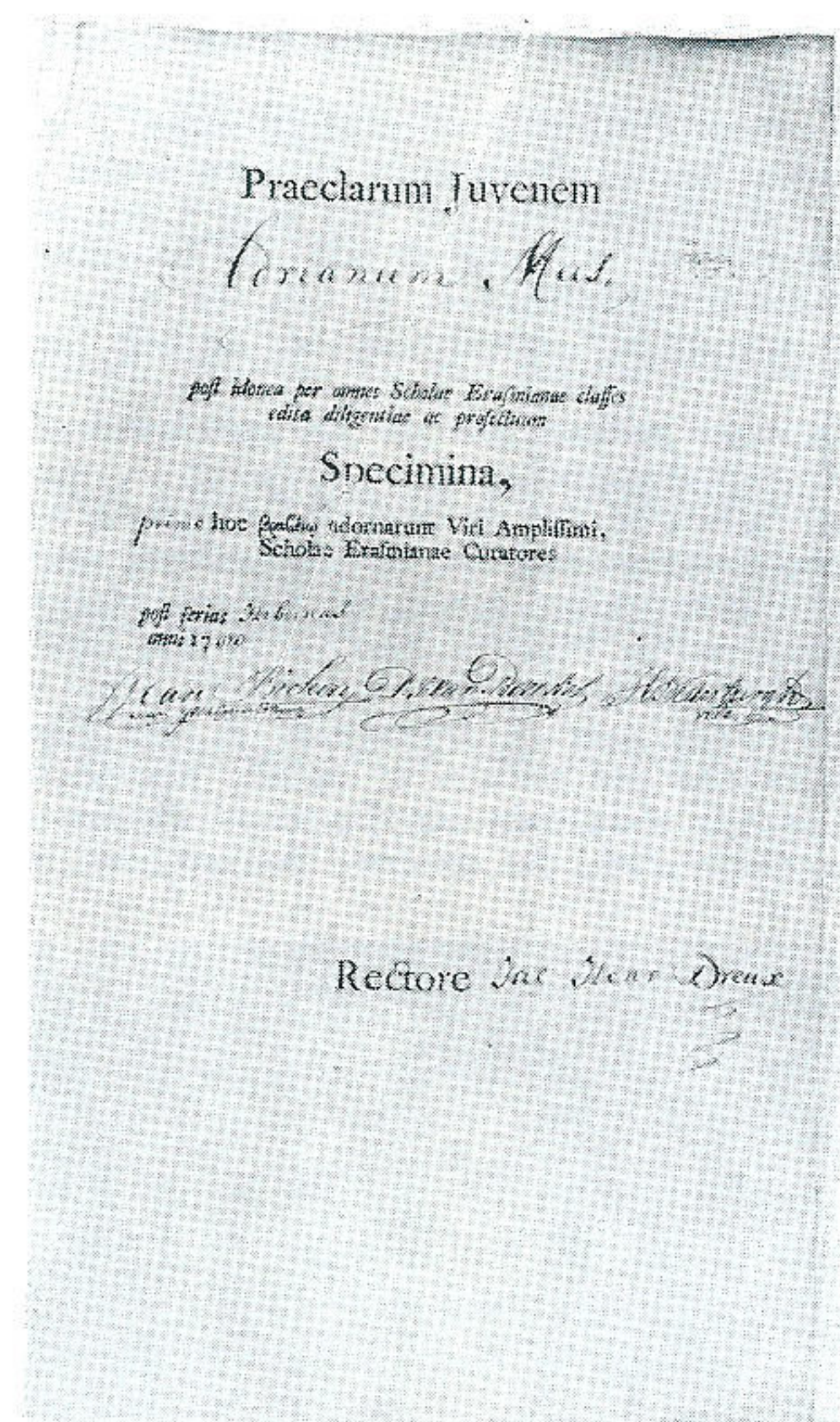
In Ottawa bezochten zij Adi en George Rennie-Mees, één graadje verder in de familie, waar toevallig Adi's moeder Alberta Mees-Carabain, 88 jaar, NP 325, logeerde. De Rennie's hebben vier zoons en een dochter.

En ook de Groningse tak kwam aan de beurt in Peterborough, Ontario, waar Henk Alting Mees, NP 256, woont met zijn Finse vrouw Maj-Lis en hun 3 kinderen.

Onzerzijds grote dank aan de van der Hoevens voor wat ze deden tot versterking van de banden met onze overzeese familie.

Ter linkerzijds zijn links van Jan v. d. Hoeven Mienieke en Mauk te onderscheiden, tegenover hen Walter en Twyla, Mauks vrouw.

Prijsband 1780 voor A. Mees (R7-3)

In vorige eeuwen bestond op de Latijnse School (thans gymnasium) de gewoonte goede leerlingen bij bevordering of afscheid met een in fraaie band gestoken boekwerk (meestal tekstedities van Griekse of Latijnse schrijvers) te belonen: hoe hoger de klas, des te groter het boekformaat. Op de foto schutblad en opdracht in het reuzen-exemplaar dat Leonoor Stakenburg-Mees aantrof op een recente tentoonstelling in de Rotterdamse gemeentebibliotheek.

TWEE GROOTMOEDERS IN BEELD GEBRACHT

Suzanna Maria Mees-Jongbloed Unterhorst

Bij de crematie, op 18 maart, sprak Ems Teychiné Stakenburg:

Ik ben geroerd dat ik nu mag spreken namens onze tak van deze familie — nu we allemaal zo denken aan Suze Mees-Jongbloed Unterhorst, die voor mij mijn grootmoeder is geweest. Als ik aan Grootmoeder denk, denk ik in *kleuren* — elke herinnering is als een pastel-schilderij met Grootmoeder in één van die zachte tinten waar zij zo dol op was — rose, lavendel, lichtpaars, crème, zachtblauw.

Lichtgeel was de jurk die ze jaren en jaren geleden op haar verjaardag droeg — toen ze vlak vóór het bezoek kwam, met baggerlaarzen aan de benedenverdieping leeghoosde en dweilde omdat de beruchte kraan daar niet dichtgedraaid bleek te zijn. Dat is zo'n duidelijk beeld voor me — gekoppeld aan dat van Grootvader die toen, mét een bos bloemen, net aan kwam lopen — éven over uit Nijmegen waar hij toen de 4-daagse liep.

Grootvader die vrijwel dagelijks een boeket rode anjers bij de Kunstkring — waar zij secretaresse was — liet bezorgen. De portier kwakte de bloemen op Grootmoeders buro en zei: „Alsjeblief — hetzellufde recept”.

Ze werd „de 2e mevrouw Mees” — wat in het begin, denk ik, niet altijd even makkelijk geweest moet zijn voor haar. Op haar eigen manier — door haar eigen persoonlijkheid, is zij als Suze en Grootmoeder onlosmakelijk verbonden met onze familie — door haar liefde voor haar Jacob en voor ons — waar wij haar dankbaar voor zijn.

Ze waren gelukkig samen — vermeden bezoek (zeker on-aan-gekondigd) — hij sleepte haar overal naar toe, keihard rijdend in die grote auto over de smalle dijken in Zeeland; zij zat, in het lichtrose, naast hem te breien om haar zenuwen te verbergen. Naar de Oude Hof — zo smaakvol ingericht door Grootmoeder — de groene kamer, de donkerrode; de rose keuken — de door haar in bijpassende kleuren geweven kleden en handdoeken.

Op reis! — naar Peru en in enge bergtreintjes — naar Arosa, met Alexander en mij als sleeënde kleuters — met Jo.

En thuis — de Westzeedijk, het huis waar 4 generaties woonden: ik logeerde er — kreeg de bof — Grootmoeder bracht grote dienbladen vol lekkers.

De perfect verzorgde Kerstpartijen voor de hele familie: hààr werk!

Ik noemde mijn geitje „Suze” — ik geloof niet dat Grootmoeder dit peetmoederschap zo waardeerde — maar ze had gevoel voor humor en was op de doopplechtigheid aanwezig.

Grootmoeder kon, naast weven en handwerken, andere geweldige dingen: pianospelen, achten en figuren schaatsen — en ze had zulk prachtig krullend haar — ik was daar diep van onder de indruk!

We gingen samen naar de Bonneterie in den Haag: ze gaf me — in de tijd van mutsen en andere nuttige kleding — een rose mohair shawl, én een baret — die in vloeiend papier verpakt werden. „Ach, dat sombere donkerblauw ook altijd”

sprak Grootmoeder, en nam mij mee naar Krul. Ik was sprakeloos.

De laatste tijd met Grootvader was zwaar voor hen allebei. Het moet een heel moeilijke periode voor haar geweest zijn, maar ze bleef toegewijd zorgen, daarmee onze bewondering afdwingend.

Na Grootvaders dood had Grootmoeder haar eigen wereld in haar flat, met haar muziek, en haar, franse, boeken. Toen ik haar uit Kenya schreef op bezoek te komen verwachtte ik alles behalve haar ommevande antwoord: „uitstekend idee!”.

Kaarsrecht, in het lichtgrijs (met hoed en handschoenen), Proust in de handtas, kwam zij aan in Nairobi. We gingen op safari, 9 uur in een busje over zandwegen, logeerden in een wildpark. Grootmoeder zei het enig te vinden, behalve dat ze geen oog dicht had gedaan wegens een „groot snuivend beest” aan haar raam. „Pas op kind, straks springt-ie” zei ze toen ik uit het dak een foto van een leeuw maakte. Ze hield lange gesprekken met mijn kok — zij in het Nederlands! hij in het Abaluya, tot beider plezier.

Ondanks alle dingen waar Grootmoeder absoluut *niet* van hield — zoals springerige honden, voortdurend improviseren omdat iedereen en alles niet op tijd was, rood vlees en overal stof — was ze een stralende logée. Voor mij is dit bezoek een kostbare herinnering.

Grootmoeder was altijd belangstellend naar datgene wat ik deed — m'n werk, muziek of school — nadat de eerste opmerking over m'n uiterlijk gemaakt was. Complimenten over iets paars, afkeuring over de zonde van „harde kleuren”. Het „wat zie je d'r weer vreselijk uit” zal ik missen — naast al die andere, zo vertrouwde, dingen — te veel om op te noemen — en Grootmoeders zo eigen kleur-nuances die zij aan mijn — en ons — leven gaf.

Jeannette Petronella Mees-van Aken

Bij de begrafenis, op 10 april, sprak Willem Mees:

Wij zijn hier bijeen om afscheid te nemen van een wel heel bijzondere vrouw, Oma Net.

Als oudste kleinzoon mag ik hier een enkel woord zeggen, terwijl wij allemaal in onze eigen bewoordingen en puttend uit onze eigen herinnering, wat over haar zouden kunnen zeggen. Het is ook goed om, ieder voor zich, op dit moment, nog eens te bedenken wat zij voor jou betekende. Waarschijnlijk zal dan bij alle kleinkinderen één zelfde punt voorop staan. Ze was er voor jou! Ze was een echte Oma, één uit een boek, een warm mens. Zo wilde zij zijn en zo was zij dus ook, bijna 40 jaar lang, met een vanzelfsprekendheid die zo natuurlijk bij haar was.

Want kon bij haar niet altijd alles? Was er voor haar ooit iets te dol? Verwende zij ons niet door en door. Was zij het niet met wie je uitbundig feest vierde als je voor je examen was gezakt en er de P in had. Stond zij niet altijd náást het kind als je moeilijkheden met je ouders had. Was zij niet altijd de eerste die je nieuwe vriend of vriendin, ongeacht rang of stand, accepteerde en bij zich in de familiekring opnam. Je kon je problemen kwijt, maar je moest het niet te moeilijk maken. Ze hield van simpelheid en eerlijkheid. Je kon bij haar jezelf zijn, als je geen zin had dan hoefde je niets.

Oma leefde voor de jeugd, zeker na de dood van haar man. Zij was niet progressief in haar opvattingen. Van leenmoeders en reageerbuisbaby's stond zij verre. Toch kon zij door haar respect en liefde voor het kind, door haar onbaatzuchtigheid bepaalde situaties accepteren en er mee verder, waar je ouders soms zo'n moeite mee hadden. Op die manier, met de daad en niet met het woord, was zij progressiever dan wie dan ook.

Toch was zij niet gemakkelijk. Zij was geen goeierd. Je diende wel degelijk rekening met haar te houden. Knorrig was ze als je niet belde. Verontwaardigd op Victor toen hij tegen haar zei, morgen ga ik naar mijn echte Oma in Rotterdam. Kwaad werd ze als je knullig deed, als je er niets van maakte, als het niet ging in je huwelijk. Ruzie kon ze niet uitstaan. Liefde was voor haar niet passief, maar actief, telkens voor de ander leven en je diende je geluk niet zomaar weg te gooien. Maar bovenal, je moest niet zeuren.

Wat hebben we een heerlijke tijd met haar gehad, wat hebben we gelachen. De disco in Koudekerke, „dansen daar twee jongens Willem?” De film „Turks Fruit”, waarvan zij de clou eerder door had dan wij, de Hoovercraft naar Engeland, doodeng maar enig, of gewoon in 't Meezennest of op de Borgwallinge.

De laatste jaren hebben wij allen kunnen zien hoe zij lichamelijk achteruit ging. Haar vitaliteit, haar wil om nog alles mee te maken wat er mee te maken viel hield haar overeind. Zij genoot van elke maand die zij nog leefde en vierde dit op elke 10e van de maand, met een moorkop. Ook de stroom achterkleinkinderen gaf haar de vreugde en een nieuwe impuls om verder te leven. Graag had zij allen zien opgroeien, benieuwd als zij was, of zij gelukkig zouden worden. Sneu was het te zien hoe angstig ze soms was voor alles wat komen ging. Ze wilde nog lang niet dood. Toch besepte zij het wel. Het laatste kerstfeest zaten we met al onze kinderen rond de kerstboom, de kaarsen moesten aan en de handen moesten gegeven worden. Zij huilde zacht, want dit kon wel eens de laatste kerst zijn. Niet dramatisch, want even daarna werd, als altijd weer even vals, een kerstlied gezongen, maar het was wel duidelijk.

En nu, nu is het zover. Oma is er niet meer. Het pas niet bij haar, de dood. Zij was voor ons het symbool van het leven. Je begrijpt het amper en kunt het nog niet accepteren, hoe ook ze ook was. Er valt in een keer een hele historie weg. Een stuk zekerheid, iemand die er altijd was, waar je op rekende, iemand waar van je eigenlijk aannam dat ze het eeuwige leven wel zou hebben. Het zal een dobber worden om hier aan te wennen. We zullen haar missen. Maar we treuren vandaag niet, dat zou ze niet willen. We zijn blij. Blij dat zij zo lang in ons midden is geweest. Blij dat zij ons de kunst van het leven heeft geleerd. Blij met het voorbeeld wat zij ons heeft gegeven. Wij dienen zorg te dragen voor een blijvende hechte familieband, dat was haar wens.

We zijn dankbaar dat Oma op de Borgwallinge haar laatste jaren heeft mogen slijten. Dat haar de gang naar een verpleeg- of ziekenhuis bespaard is gebleven. Wat zij waarschijnlijk toch niet had gedaan. We zijn dankbaar dat zij zonder grote lijdensweg is overleden. En onze dankbaarheid richten we dan voornamelijk tot Oom Serus en Tante Wies en niet te vergeten Mevrouw Post, zonder wier trouwe dagelijkse hulp dit alles niet zo had kunnen gaan. Dankzij hen heeft Oma een menswaardig einde gevonden.

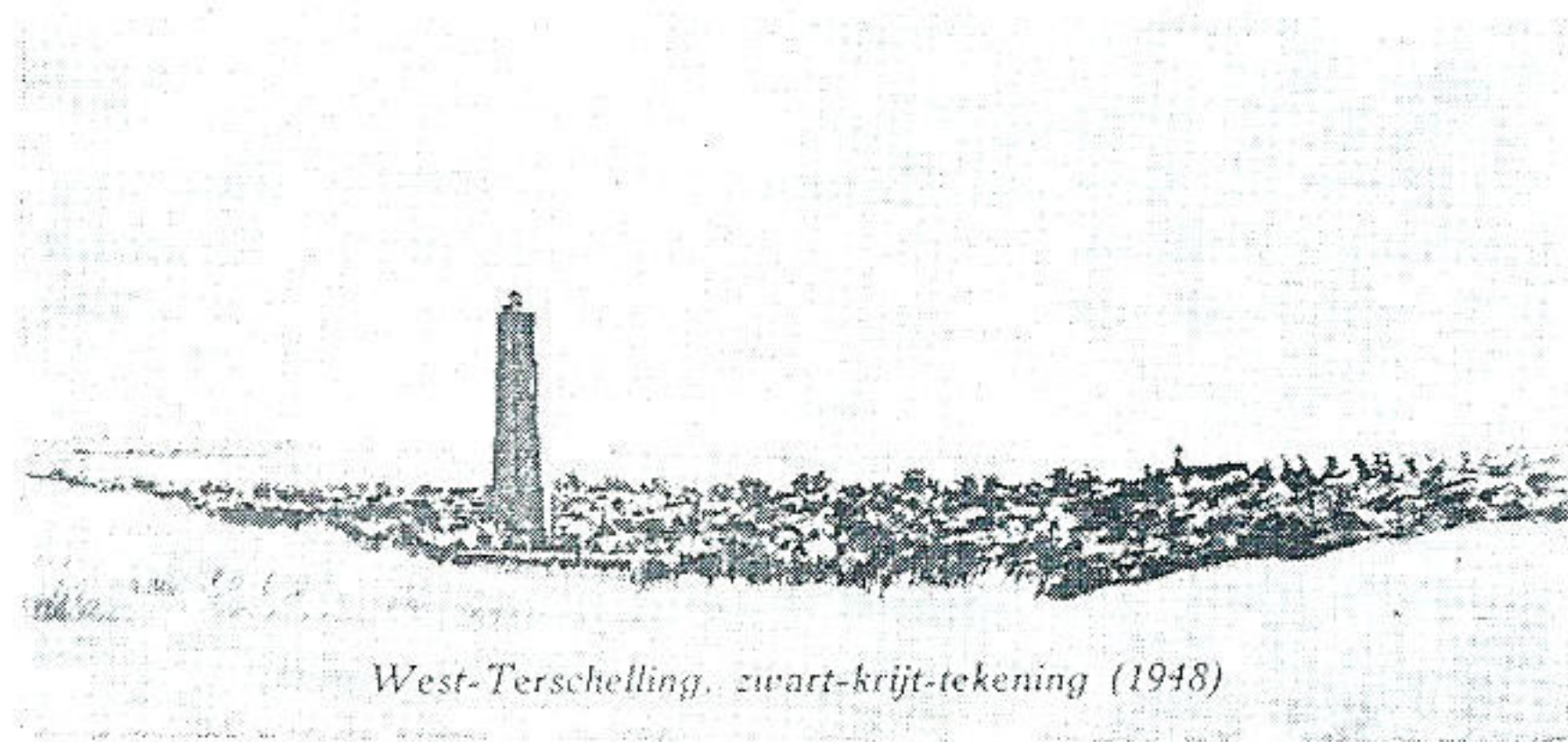
Oma, je werd door een ieder, maar speciaal door je kleinkinderen op handen gedragen. Je was de spil van de familie Mees, een van Aken, die zo mezig was als menig Mees zou wensen te zijn.

Wij kunnen je niet vergeten. Rust zacht.

Mea Verwey

Bij de crematie in 1978 van Mea Verwey, de literair zeer begaafde moeder van o.a. Reinilde Mol-Mees en Gerlof, droeg haar broer het eerste deel van haar gedicht over de Brandaris voor. Wij geven dat hier weer, tesamen met een afdruk van de tekening door haar tweede man Dirk Nijland.

Heb ik de drempel van de nacht al overschreden?
Ontsteek de lampen, nu de schemer daalt.
Van deze toren wordt het uur beleden,
het uur dat lichtend door het duister maalt.
Binnen de spil van dit reusachtig schichten
zijn wij de heersers over ruimte en tijd.
De heersers wij? Gevangen in dit lichten.
Eerst door de daagraad worden wij bevrijd.
Dan heersen wij. Niets blijft voor ons verscholen:
wij overschouwen eiland, lucht en wad,
op zee de schepen, op het land de molen,
de kerk, de school, al wat dit dorp bevat
en biedt aan rustpunt voor de blikken
wanneer zij zwerven langs de horizon:
de stenen wering, nooit meer te verwrikken,
de kleine bakens bij de havenmond;
de rechtopstaande zerken van het oude,
de liggende van 't nieuwe kerkhof langs,
en tussen 't herfstig groen de oud-vertrouwde
huizen en huisjes van het onderlangs.
De verse, bloemversierde oorlogsgraven,
het kleine ven met zijn luguubre naam,
de jonge paarden die door 't weiland draven
het voegt zich alles zo natuurlijk saam.
De boot vertrekt. Wij zien nog lang de masten,
de gele schoorsteen; zien de mensen staan;
de boot komt 's middags aan brengt nieuwe gasten,
brengt vracht en post, en niets is ons ontgaan.
Vrijende paartjes in de duinvalleien,
een kind, verloren aan het groene strand,
de koeien grazend in de weel'ge weien,
de autobus binnen de duinenrand.

West-Terschelling. zwart-krijt-tekening (1948)

Lijst van familieleden en andere belangstellenden die ons sedert 1984 een bijdrage hebben gezonden.

Gregorius van Alphen	Epe	Hermannus E. B. Mees	Utrecht
Hemmo R. Alting Mees	Vista Cal.	Henri Mees	Den Haag
Hendrik W. Alting Mees	Peterborough Ont.	Hitzerus Mees	Rotterdam
Julienne W. M. Aly-Mees	Nieuwkoop	Hitzerus E. Mees	Zuidlaren
M. L. Caroline Alting Mees-Rutgers	Kaapstad	Ingeborg C. A. W. Mees-Koch	Diepenveen
M. Elisabeth Arthur-Mees	Queanbeyan N. S. W.	Inger M. Mees	Wassenaar
Cornelia E. A. C. Arnold-Mees	Den Haag	Jacob G. Mees	Ermelo
Peter C. R. Baelde Jansen	Loosdrecht	Jeannette P. Mees-van Aken †	Drachten
Hubertine J. van Beek-Bonjer	Rotterdam	Johan Mari Mees	Wassenaar
Anna Bissery-Mees	Le Chesnay Fr.	Jan J. L. Mees	Voorburg
Philippa de Boer-Mees	Haarlem	Johannes R. Mees	Les-Baux-de-Prov.
Charlotte T. Boon-Mees	Den Haag	Josephina M. Mees-van der Drift	Driebergen
Jan J. L. Bonjer	Dordrecht	Leendert F. C. Mees	Apeldoorn
Marie Louise Brinkman-Mees	Middelburg	Leonoor Mees	Anzère Zw.
Judith Elisabeth Deeelman-Mees	Epe	Lola R. M. E. Mees	Soesterberg
Arnold R. I. Dorhout Mees	Ruurlo	Lucas Mees	Rotterdam
Anna C. Dorhout Mees	Velp	Lucas Mees HEzn	Groningen
Christine Anna Dorhout Mees	Utrecht	Lukas Mees Pzn	Groningen
Evert J. Dorhout Mees	Utrecht	Lydia Mees-Felix	Veldhoven
Johan Ae. A. Dorhout Mees	Rotterdam	Ludo J. Mees	Rotterdam
Frederik E. L. Dorhout Mees	Rotterdam	Marten Mees	Den Haag
Focko F. Dorhout Mees	Den Haag	Marten Mees PhAJzn	West Vancouver
Louis AE. Dorhout Mees	Velp	Mieneke Mees-van Hoogstraten	Hoofddorp
Luwtje Dorhout Mees-de Vries	Bosch en Duin	Paul J. Mees	Summit NJ.
Petrus B. Dorhout Mees	de Bilt	Philip Mees	Hoenderloo
Tjalling J. Dorhout Mees	Doorn	Philip A. J. Mees	Delft
Dorhout Mees (Stichting)	Den Haag	Philip A. J. Mees Gzn	Groningen
Mohri R. Dorhout Mees-Reddingius	Den Haag	Pieter Mees	Doorn
Jacques Dutilh	Rotterdam	Pieter Rudolf Mees	Den Haag
Armina Maria Esterl-Mees	Stuttgart	A. Quirijn Mees	Hilversum
Reinild Galavazi-Mees	Amsterdam	Rudolphina Adriana Mees	Schalkhaar
Constance M. E. Gieben-Mees	Blaricum	Rénee A. J. Mees	Wijk aan Zee
Marie Antoinette Goslings-Mees	Oegstgeest	Rudolf Mees	Nieuwkoop
Betty J. Goulet-Mees	Neuilly-sur-Seine	Rudolf Adriaan Mees	Kamerik
Jansje T. Haverkorn van Rijsewijk-Wepster	Havelte	Rudolf Adriaan Mees Rzn	Apeldoorn
Rudolf C. Th. Haverkorn van Rijsewijk	Wemmel B.	Rudolf-Pieter Mees	Zeist
Walda Jolanda van der Heijden-Mees	Ermelo	Rudolf S. H. Mees	Den Haag
Historisch Museum	Rotterdam	Suzanna M. Mees-Jongbloed Unterhorst †	Zuid-Beijerland
Clara M. Hoogwater-Mees	Wezep	Talitha V. Mees	West Vancouver
Johanna C. Hooites Meursing-Rueb	Laag-Soeren	Tonia Mees	Wassenaar
Judith Hoondert-Mees	Emst	Walter Mees	Winterswijk
Madelaine ter Horst-Mees	Woubrugge	Wilhelmina B. Mees-Penaat	Delft
Willemien Hulshof-Mees	Arnhem	Willem Mees	Veere
Th. W. Maria van der Hoeven-Mees	Rotterdam	Willem C. Mees	Utrecht
Rudolfine Jacobs-Mees	Hilversum	Willem J. Mees	Santpoort
Josina M. van Kinschot-Dorhout Mees	Warmond	Willem J. Mees Rzn	Driebergen
Emelie S. C. Kolff-Mees	Maarn	Wouter J. G. & Theodora Mees-Mees	Bentveld
Jessica Kuyt-Mees	Voorburg	Elizabeth C. Meihuizen-Mees	Newnham Kent
W. Frans Lichtenauer	Rotterdam	Reinilde Mol-Mees	Leeuwarden
Familie Louwers	Vught	Ernestine Adriana Montagne-Mees	Den Haag
H. Elisabeth V. Márquez-Mees	Mexico-City	Francisca Louise Mourkos-Dorhout Mees	Chislehurst Kent
Alida Meertens	Wassenaar	Winnie M. L. van Oorschot-Dorhout Mees	Palma de Mallorca
Aartine Mees	Hilversum	Neil I. E. Ostrom	Amsterdam
Alexander Mees	Leiden	Hylke Penning-Mees de Gerassy	Londen
Alberta M. A. Mees-Carabain	Amsterdam	Godfried C. Pluijgers	Wassenaar
Anna Mees-Huizinga	Groningen	Carien C. Pot-Mees	Ottawa
Anna E. Mees-de Mol van Otterloo †	Amsterdam	Henriette L. van Riemsdijk-Diemer Kool	Eindhoven
Anneke Mees	Epse	Alberdina Rennie-Mees	Amstelveen
Agatha D. E. L. Mees-Wytema	Den Haag	Catharina E. A. Roeterink-Mees	Den Haag
Antoinette H. Mees-van Calsteren	Rotterdam	Johannes Rombach	Den Haag
Boudewijn F. Mees	Rotterdam	Madelon E. van Ruyven-Mees	Aalst-Waalre
Bert Joist Mees	Winschoten	J. E. Pauline Sandberg-Dorhout Mees	Haarlem
Bram Mees	Rotterdam	Joannes C. van Sandick	Amsterdam
Carel E. Mees	Leiden	Jenny Sas-Mees	Den Haag
David Mees	St. Wolfgang	Maria E. Schuringa-Pluijgers	Rotterdam
D. Emilie M. Mees-Havelaar †	Den Haag	Lydia J. H. Staab-Mees	Den Haag
Elisabeth Mees	Lelystad	Eleonore F. T. Stakenburg-Mees	Amsterdam
Ellen H. M. Mees	Den Haag	Emma J. G. E. Teychiné Stakenburg	Wassenaar
Erik Nanno Mees	Den Haag	Arnold J. Teychiné Stakenburg †	Rotterdam
Eveline Mees-Lefeu	Mexico-City	Elisabeth Stevens-Mees	Athene
Frederik Pieter Mees Legorreta	Leiderdorp	Johanna S. H. M. van Stolk-Carp	Voorst
Gerlof F. Mees	Leiden	Wilhelmina des Tombe-Mees †	Amersfoort
Gregorius Mees	Rotterdam	Marlies Trimbos-Mees	
Hendrik Mees	Teteringen	Irene A. S. Tsekouras-Mees	
Hendrika Mees-van Enter	Den Haag	Jeannette P. Valkenburg-Mees	
Hendrika H. J. Mees-Ott de Vries	Capelle a/d IJssel	Heleen Veltman-Montagne	
Hermannus E. Mees			

Sara A. Verbrugge-Mees	Baarn-Lage Vuursche
Elisabeth J. Vinci-Boon	Rome
Anna C. M. Vreede-Mees	Wassenaar
Ingrid V. Westra v. Holthe-Wallin	Ponte Cremenaga Zw.
Delphine Weidinger-Mees	De Cocksdorp
Adolphine A. A. L. I. Weissenberg-Seebohm	Driebergen
Maria J. E. Wijsman-Alting Mees †	
Emily M. V. Wethmar-Haverkorn v. Rijsewijk	Den Haag
Ursula A. Zingelmann-Mees	Hamburg

Financieel verslag 1985

Staat van inkomsten en uitgaven:

Rente	f 44,35
Contributies	„ 6.483,86

Kosten kroniek	f 5.703,60
Subsidie familiedag	„ 109,25
Diverse onkosten	„ 669,39
Voordelig saldo	„ 45,97
	<u>f 6.528,21</u>

Samenvatting:

Saldo Bank Mees & Hope per 1-1-85	f 3.735,39
Saldo postgirorekening per 1-1-85	„ 1.217,47
Familieborden, dassen, etc.	„ 2.290,—
Exemplaren Ned. Patriciaat	P.M.

	f 7.242,86
Contributies 1985 etc.	„ 6.528,21
Vooruit ontvangen contributies	„ 500,—

	f 14.271,07
Totale uitgaven	„ 6.482,24
	<u>f 7.788,83</u>

Saldo Bank Mees & Hope per 1-1-86	f 4.534,30
Saldo postgirorekening per 1-1-86	„ 2.449,53
Familieborden, dassen, etc.	„ 805,—
Exemplaren Ned. Patriciaat	P.M.
	<u>f 7.788,83</u>

Wij leveren uit voorraad:

Nederlands Patriciaat Nr. 67: f 50,— incl. porto
(waarin onze familie is opgenomen)

Mezendas: f 25,— excl., f 27,80 incl. porto

Mezenshawl: f 75,— excl., f 27,80 incl. porto, nog
slechts enkele in voorraad!

Bestelling door betaling aan Stichting GM.

Ons bestuur bij Bank Mees & Hope

Op 30 augustus 1985 vond een kleine plechtigheid plaats in de vertrekken van de Hoofddirectie van Bank Mees & Hope te Rotterdam.

Vier van onze bestuursleden waren de gasten van Dr. D. M. N. van Wensveen, voorzitter van de Hoofddirectie. De aanleiding tot dit samenzijn was de ondertekening van enkele overeenkomsten waarbij de portretten van vroegere firmanten van R. Mees & Zoonen en een aantal andere afbeeldingen en voorwerpen betreffende leden van onze familie door de Bank aan onze Stichting werden geschonken. Tegelijkertijd werden de thans in eigendom van onze Stichting gekomen stukken door haar aan Bank Mees & Hope in bruikleen gegeven. Aldus ligt de eigendom vast en de portretten zelf kunnen blijven op dezelfde plaatsen als thans.

De Bank heeft aan deze verandering van harte meegewerkt en haar juridische staf heeft de contracten verzorgd.

Op de foto staan van links naar rechts Peter Mees, Dr. van Wensveen, Henk, Ellen en Philip Mees, achter hen hangt het door Tholen geschilderde portret van Philips vader, Philippus Mees (1874—1944).

Als dank voor alle medewerking en belangstelling voor het verleden van het acht generaties oude familiebedrijf R. Mees & Zoonen waaruit de tegenwoordige lichamen Bank Mees & Hope en R. Mees & Zoonen Assurantiën zijn voortgekomen, overhandigt voorzitter Henk aan de heer van Wensveen een bord met ons familiewapen, bestemd voor de Hoofddirectie. Philip die van 1930 tot 1979, eerst als firmant en na 1964 als commissaris, de ontwikkeling van het bankwezen in de laatste halve eeuw van nabij heeft meebeleefd, gaf uiting aan zijn grote blijdschap dat de heer van Wensveen met zijn collega's en alle medewerkers erin geslaagd zijn in de achter ons liggende gevaarlijke jaren op de gebieden van het credietwezen, de reputatie van Bank Mees & Hope en daarmee de naam van onze familie ongeschonden te bewaren.

Impressie

Een Europeaan die het land van Uncle Sam bezoekt zal zich niet snel vervelen. Ondergetekende heeft deze, op zich niet opzienbarende stelling op zeer leerzame en nuttige wijze bewaardheid zien worden. Een jaar studeren aan de National Law Center van de George Washington University is buitengewoon interessant, een jaar wonen in Washington DC, is zo mogelijk nog fascinerender. Bovendien gebeurde dit laatste ook nog eens tijdens de Presidentsverkiezingen zodat er eigenlijk niets meer fout kon gaan.

Gelukkig was de naam Mees voor de Amerikaan gesneden koek. Nu en dan dreigde verwarring met de Amerikaanse Minister van Justitie Ed Meese (die zich in een zeer geringe populariteit mag verheugen), doch nadat menig toehoorder van de hilariteit bekomen was mocht ik duidelijk maken dat ik toch echt geen familie was. Er is zoveel te vertellen over het land waar „Burger King” koning is, dat ik me zal beperken tot enige losse wetenswaardigheden die de moeite waard zijn.

Alles is groter. Er wordt wel eens geklaagd dat Nederland zo klein is, hoewel dit feitelijk juist is, is het waarschijnlijk toch beter te wijzen op het feit dat in America net alles een stapje groter, omvangrijker of meer is. De sandwich en krant zijn dikker, de auto is langer, het pak melk is groter (3,6 liter) en de emmer popcorn die het gemiddeld bioscoop-bezoek begeleidt zo mogelijk nog gigantischer.

Maar er is meer uiteraard. Zo was het boeiend om een tijd tussen Amerikaanse studenten te leven. Het Nederlandse studentenleven neemt paradijselijke vormen aan wanneer je geconfronteerd wordt met de Amerikaanse student. Er wordt inderdaad hard gewerkt, en zeker aan de top-Universiteiten. Competitie is daar het sleutelwoord. Dit heeft zijn voordelen en zijn nadelen. Groot voordeel is dat de kwaliteit van het onderwijs, althans zo door mij ondervonden, uitmuntend is.

De motivatie van zowel student als docent is optimaal, iets wat het huidige Nederlandse onderwijs nog al eens ontbeert.

Aan de andere kant van de medaille drukt het nadeel dat de zelfstandigheid van studenten niet echt gestimuleerd wordt. Vooral binnen de studie is weinig ruimte voor variatie en heeft het geheel veel weg van een „centraal geleide economie”.

De aandacht die de studie opeist gaat uiteraard ten koste van wat wij in Nederland vaak omschrijven als „nevenactiviteiten”.

Wat dat laatste betreft hebben wij het in Nederland dan ook nog niet zo slecht. Dat besef wordt nog eens benadrukt als je bedenkt dat het Nederlandse begrip „gezelligheid” eigenlijk geen vertaling heeft in het Amerikaanse idioom. Niet alleen dat laatste herinnert je eraan dat je Hollander bent, nog veel sterker komt dit terug bij de expressie van humor. Natuurlijk mag ik hier niet generaliseren. Nederlanders zijn van huis uit een nogal cynisch volk, geenszins gespeend van enig gevoel voor relativiteit. Dit in schril contrast met het enthousiasme en optimisme (soms op het naieve af) van het Amerikaanse volk. Dit laatste vormt een zeer verfrissende en stimulerende eigenschap, iets waar wij Hollanders nog wel eens wat van zouden kunnen meepikken. In tegenstelling tot Uncle Sam echter kunnen wij zo nu en dan nog eens echt om onszelf lachen.

Al met al vormde mijn verblijf aldaar een fantastische ervaring. Het aardige is dat het mes aan twee kanten snijdt. Met een Nederlandse achtergrond valt de Amerikaanse samenleving op ideale wijze te verkennen. Zo ook omgekeerd. Na een jaar

Verenigde Staten bekijk je het „gidsland” Holland met volstrekt andere ogen. Ik besef dat deze ervaring tot een bevoorrechte positie aanleiding geeft. Dat de wereld niet ophoudt bij Maassluis, Roodeschool of Bergeyk is een wetenschap die zeer verrijkend werkt en die helaas nog vele politici in Nederland vreemd is.

Wellicht tot een volgende Kroniek.

Veldhoven, Ludo Mees (N.P. 317)

Kop op, kijk vooruit en zie naar de rivier —
er vaart een schip — om later aan te leggen.
Wat heeft het in wind en water mij te zeggen?
Schuim spat hoog om de boeg: duik in het nu en hier!
(Leonoor Stakenburg-Mees op haar 60e verjaardag,
geïnspireerd door Jan Prins)

Archief:

Ons archief (bij de Gemeentelijke Archiefdienst Rotterdam) is verrijkt door een grote hoeveelheid bijdragen van gevarieerde aard van onze nestor Philip Mees, bijeengeplaatst in 15 dozen.

nederlandsche
maatschappij
voor nijverheid
en handel

Uit de oproep voor de jaarvergadering op 5 juni 1986 te Rotterdam:

Thema: Handel, op weg naar de toekomst.

De stellingen van de inleiders worden opgenomen in het gebruikelijke congresboekje. De deelnemers ontvangen tevens een speciale publikatie onder de titel „Ondernemen en ethiek”. Dit boekje bevat een herdruk van een klassieke beschouwing uit 1918 over dit onderwerp door de destijds befaamde mr Rudolf Mees alsmede de tekst van een serie interviews met ondernemers.

(Onze stichting bezit nog een aantal exemplaren van Rudolf's boekje, verkrijgbaar door betaling van f 2,50 aan de stichting)

50 jaar schaakmees(ter)

Uit het voorwoord

Het verzinnen van een goede titel voor een boek is soms moeilijker dan het schrijven ervan. Placht men vroeger aan de inhoud een ellenlange titel vooraf te laten gaan, tegenwoordig is het usance deze zo kort mogelijk te houden, bij voorkeur door gebruik te maken van woordspeling of pointe.

Moeilijk was ook het vaststellen van een criterium, waarnaar beoordeeld kon worden welke probleemcomponisten het meeste in aanmerking kwamen om van het vierspan deel uit te maken. Een zekere uniformiteit was vereist om een uit de pas lopen tegen te gaan. Mijn keuze viel, na veel wikken en wegen, op de volgende componisten: Mr. J. J. Burbach, C. Groeneveld, Ir. W. Hoek en Ir. W. J. G. Mees. Zij hebben gevierd twee dingen gemeen. Alle vier zijn zij zestigers en gedurende een tijdsduur van meer dan veertig jaren actief op het gebied van de probleemcompositie en thans nog even enthousiast voor hun liefhebberij als in hun beginperiode.

Inmiddels hoop ik dat U met mij de overtuiging zult zijn toegedaan, dat de vier probleemcomponisten, wier werk U hier voor een klein gedeelte ziet gereproduceerd, verdienen voor het voetlicht te worden gehaald.

Ir. W. J. G. Mees

Wouter Jacob Gregorius Mees werd op 6 augustus 1921 te Arnhem geboren, maar genoot zijn opleiding in het westen des lands (Barlaeus Gymnasium te Amsterdam en Technische Hogeschool te Delft). Bij Hoogovens, een bedrijf dat zo vele mogelijkheden biedt, kwamen zijn veelzijdige kwaliteiten als scheikundig ingenieur tot ontplooiing, aanvankelijk op het gebied van de research, en later op dat van de informatieverwerking. In 1983 nam hij vroegtijdig afscheid, gebruikmakende van de V.U.T.-regeling.

In dit boekje dient natuurlijk in de eerste plaats aandacht geschonken te worden aan de plaats, die het schaakspel in zijn leven inneemt. Als partijspeler treedt hij niet op de voorgrond. Zijn vermogen tot analyseren en combineren komt beter tot zijn recht in de compositie van problemen en studies, waarvan hij er tot dusverre 129, resp. 55, publiceerde. Acht en vijftig werden er bekroond (voornamelijk in Nederland), hetgeen niet te verwonderen valt, want hun inhoud is vrijwel steeds de moeite waard en de constructie doorgaans perfect. Er bevinden zich nog tal van composities in portefeuille. Zijn critische geest laat niet toe dat er iets gepubliceerd wordt, dat niet geheel aan de hoge door hem gesteld wordende eisen voldoet.

In organisatorisch verband hield en houdt Mees zich ook niet afzijdig. Sinds 1971 is hij lid van de Alexander Rueb-Stichting, in welke hoedanigheid hij mede-initiatiefnemer was van de thans ca. 1000 leden tellende Computer-Schaakvereniging Nederland, waarvan hij korte tijd voorzitter is geweest. Al meer dan een kwart eeuw is hij bovendien internationaal scheidsrechter voor studies.

In 1986 zal Mees een 50-jarig jubileum kunnen vieren: in 1936 werd namelijk zijn eerste probleem gepubliceerd. De redacteur van de voortreffelijk geredigeerde rubriek „Studies” in Probleemblad wordt hiermede reeds thans gelukgewenst.

Uit het blad van Unilever „Op eigen terrein”

Dr. Mees zette punt achter carrière

Tijdens een lunch in de Board Lunchroom op 21 januari nam dr. J. J. L. Mees afscheid van Unilever. Gastheer ir. K. H. Veldhuis memoreerde in zijn speech dat dr. Mees' tijd bij Unilever kan worden ingedeeld in drie perioden van tien jaar. In de eerste periode kan men goed zien, dat hij bij een multinational in dienst was getreden: een periode bij Van den Bergh en Jurgens in Nederland, dan bij Verschuere in België, in Lidings in Zweden, weer Nederland, namelijk bij Research in Vlaardingen en daarna als personal assistant van dr. Collingwood in Research Division te Londen.

De tweede periode van 10 jaar werd doorgebracht in Nederland als lid van het Rotterdam Harmonisation Department, met dr. Van der Weijden. Oorspronkelijk dacht men dat het harmonisatie-gebeuren in de EEG in een periode van 5 à 6 jaar zou zijn voltooid, maar dat is tegengevallen.

In de derde periode van 10 jaar, na de pensionering van de heer Van der Weijden, moest dr. Mees het als hoofd van het Rotterdam Harmonisation Department verder alleen roeien, met hulp van zijn huidige assistente. Het heeft zeker niet aan Unilever of aan Jan Mees gelegen als men in Europa niet verder is gekomen, aldus de heer Veldhuis. Bij een afscheidslunch de voorgaande vrijdag in Leidschendam met vertegenwoordigers van Ministeries en de industrievereniging was ook de waardering van die kant zeer duidelijk geworden. De heer Veldhuis sprak de hoop uit dat de activiteiten op harmonisatiegebied ook in de toekomst goed onder controle kunnen worden gehouden.

Als eigenschappen die hebben geleid tot de gewaardeerde uitvoering door dr. Mees van zijn functie noemde ir. Veldhuis nog diens beheersing van diverse talen (zeker zes), zijn grondigheid, goed kunnen luisteren en het feit dat hij een goed onderhandelaar is.

Dr. Mees dankte voor de aardige woorden van ir. Veldhuis en richtte zich nog kort tot alle aanwezigen persoonlijk. Hij besloot met woorden van dank aan de heer Veldhuis voor de goede jaren in Unilever doorgebracht.

Op een gezonde toekomst. Rechts J. J. L. Mees (NP 324)

Drie jonge Mezen in en uit de kunst

Vorig jaar voltooide het volgende drietal zijn studie in de Kunstgeschiedenis.

Boven: *Adine Mees*, dochter van Peter en Mienke Mees-van Hoogstraten, behaalde haar Bachelor of Arts in Arts (afgekort B/A Arts aan British Columbia University te Vancouver. (NP 329)

Midden: *Barbara Mees*, dochter van Philip en Helen Mees-de Stuers, behaalde aan Rochester University, Rochester NY, evenals Adine, haar B/A Arts. (NP 357)

Onder: *Hermance Mees*, dochter van Peter en Emma Mees-Kortenbout van der Sluys, slaagde te Leiden voor haar doctoraal examen Kunstgeschiedenis. (NP 312)

Vorig jaar werd in de Kathedraal van Sint Jan te 's-Hertogenbosch een tentoonstelling gehouden ter gelegenheid van de voltooiing van de restauratie van haar pronkstuk, het z.g. Retabel van Antwerpen, omstreeks 1500 te Antwerpen vervaardigd, bekend geworden onder de naam „Het Lijdensaltaar van de Sint Jan” sedert de plaatsing aldaar.

Voor de zomertentoonstelling Sint Jan 1985 verscheen een fraai uitgevoerde brochure getiteld „Het Lijdensaltaar”, handelend over altaardrieluiken in het algemeen en over het Bossche Lijdensaltaar in het bijzonder.

Onder de acht deskundigen die aan deze brochure medewerkten bevond zich Hermance E. Mees met haar 12 bladzijden tellende en rijk geïllustreerde artikel „Het Lijdensaltaar, kunsthistorische achtergronden”.

In de genealogie van Polvliet tweede druk, 1925, staat tussen de bladzijden XII en XIII in fraaie kleuren afgedrukt het wapen van Johan Mees met jaartal 1649. Zie ook Nederlands Patriciaat nr. 67, blz. 238.

Johan Mees, door Polvliet en sedertdien genealogisch Jan genoemd, was het tweede van de zeven kinderen van de Rotterdamse stamvader Jeremias Mees en Annechien Sijgers. De op hem volgende zoon was de bekende Ds. Gregorius Mees over wie veel gepubliceerd is omdat hij een van de meest gezaghebbende streng Calvinistische predikanten was van midden-17e eeuw. Voorts is deze bekend gebleven om het uiteen-terna verte'de en navertelde „droevigh ongeluck" op de Maas waarbij zijn zoon Allard en dochter Anna verdronken.

Ze scheelden een jaar of drie, Jan werd „ongeveer" 1629 geboren en Gregorius op 1 januari 1631, beiden in Groningen waar vader Jeremias toen woonde. Deze is echter met zijn zoon Gregorius meegegaan naar Rotterdam toen deze daar als predikant was beroepen.

Van deze Gregorius is heel veel bekend, van Jan echter slechts weinig. Dat is wel jammer, want hij kan best een heel interessante man geweest zijn.

Volgens Van der Aa's biografisch Woordenboek en Mr. Gregorius Mees in zijn „Ds. Gregorius Mees en zijn Gezin" werd Mr. Jan Mees te Groningen ingeschreven als student in de filosofie (26 maart 1646), daarna te Utrecht (1654), doch hij promoveerde in de rechten. In zijn huwelijksacte wordt hij genoemd „der beide rechten doctor". Hij woonde in de Ebbingestraat te Groningen waar hij zich als arts (medicinae doctor) had gevestigd na een langdurig verblijf te Parijs. Hij beoefende ook de dichtkunst wat blijkt uit een huisgedicht aan zijn Godgeleerde broer Gregorius die hij kenne'ijk zeer bewonderde om diens hardnekkige strijd tegen de rekkelijke theologische stromingen die de strenge Dordtse Calvinistische enig zaligmakende leer bedreigden. Een van Ds. Gregorius' vele theologische werken heet „Zion's Worstelperk, vertoonende een goede strydt tegens de quade vyandt, verdeelt in vijf bedenckingen, over de woorden Jac. IV : 7, wederstaet den duyvel, en hy sal van u vlieden. Door Gregorius Mees, dienaar Iesu Christi in zijn gemeynte Groningen", Leeuwarden 1670.

Het boek vangt aan met een opdracht aan de Groningse gelovigen en die luidt zo:

„OPDRACHT aen de dieergekochte, Gode geheylighde en seer gheliefde mede-burgers der heyligen, en huysgenooten Godts, besonderlijck in Groningen, Cantens (in de Ommelanden) Belckum, ende Coudum, (in Frieslandt)."

Dan komen twee vrome bladzijden „Aen den Christelijcken Leser" en dan Johan's gedicht om het hele verhaal aan te prijzen en deszelfs lof te verkondigen. De taal van het hele werk is dermate verouderd, dat ze voor ons, althans voor simpele zielen eind 20ste eeuw, geheel onbegrijp- onlees- en derhalve totaal onpruimbaar is geworden, (Cantens, Belckum en Coudum waren dorpen waar Gregorius gestaan had voor zijn beroep naar Groningen.) Het ademt de calvinistische oud-testamentische geest van wrede oorlogsvoering en het is ook uitsluitend om het beeld van rijmelarij in die strenge kringen van die tijd, dat wij het begin en het einde van Johan's gedicht afdrukken als bewijs van diens „dichtkunst".

Het begint met „Doct. Joh. Mees, Zegezangh over de Goede Strydt van de Godtgeleerde Heer Gregorius Mees, tegens de quade Vyandt": (il faut juger les choses d'après leur date) „Pypen, trommels en scha'meyen, Dreunden door Jerusalem, „Onder 't zingen van de Reyen met een schaterende stem; „Toen de Koninglijke Zinger 't Vreeselijke Hooft, „Door het Swaart, en steen, en slinger „Hadde van zijn romp geklooft"; Dan gaat het een tijdje over de hartstochtelijke taal waarmee Gregorius tegen de quade vyandt preekt en hij heet dan ook „Mees, die heil-trompetter". Het is een en al gevecht en moord en doodslag wat ons calvinistische klokje slaat en het slot luidt dan ook: „Dit is 't preken, dit is 't schrijven van de Godtsgeleerde „Mees,

„die een goet soldaet wil blijven, die voer oorlogh met „zijn vlees."

Frater Fratri

Onze doctor Johan werd geboren en overleed in Groningen, maar vanouds wordt hij tot de Rotterdamse tak gerekend, waarschijnlijk omdat zijn vader Jeremias met zijn zoon de dominee Gregorius mee naar Rotterdam ging en de stamvader van die tak werd. Er is een oud gezegde dat zijn oorsprong vindt in het jong overlijden van Joris en Mayken die uit Aken vluchtten naar Rotterdam en wier kinderen werden opgenomen bij Groningse Akense familie, dat alle Groningse Mezen uit Rotterdam komen en alle Rotterdamse Mezen uit

Groningen.

Ph. M.

Onze familieleden in Mexico

Na de zware aardbeving die tienduizenden mensen het leven kostte en zich voornamelijk voordeed in Mexico City (19 september 1985), schreef Yolanda Tarrab-Mees reeds vijf dagen later een kort briefje aan Philip met het bericht dat in haar groep geen slachtoffers te betreuren waren. Dat dit briefje reeds op 5 oktober hier aankwam bewijst wel hoe snel de P.T.T. in de zo zwaar getroffen hoofdstad weer functioneerde. Het stemt ons tot grote dankbaarheid dat onze Mexicaanse familie gespaard is.

Werken met ernstig zieke kinderen

In het hart van de stad Londen onder de rook van de parlementsgebouwen staat een oud klein kinderziekenhuis, 'Westminster Childrens Hospital' genaamd. Het biedt plaats aan 5 afdelingen en ongeveer 70 kinderen van alle leeftijden. Een oppervlakkig oordeel, gebaseerd op onze Nederlandse maatstaven, zou al snel het ziekenhuis als 'vooroorlogs' afdoen. Neem nu bijvoorbeeld de outfit van de verpleging, die nog een wit gesteven kapje op het hoofd hebben en zwarte kousen met dito veterschoenen moeten dragen. Binnen de oude muren heersen echter moderne opvattingen. Een ziekenhuisverblijf moet voor een kind zo 'normaal mogelijk' zijn, bijvoorbeeld met spel en door het dragen van gewone kleren. Ouders zijn welkom 24 uur per dag en bezoektijden zijn reeds lang afgeschaft. Als het nodig is slapen vader en moeder naast het bed van het kind of elders in het ziekenhuis.

Ik werk binnen het ziekenhuis op de beenmergtransplantatie-afdeling. Daar worden kinderen opgenomen die lijden aan ziektes met een dodelijke afloop, waarvoor een beenmergtransplantatie een laatste uitkomst moet bieden. Het woord 'beenmergtransplantatie' betekent eigenlijk niets anders dan een bloedtransfusie, waarbij het zieke kind beenmerg ontvangt van een donor (meestal een broertje of zusje) met het doel om zijn of haar bloed weer gezond te maken. Om infecties te voorkomen liggen de kinderen voor een periode van twee tot drie maanden in een isolatiebox, waarbinnen iedereen behalve het kind een steriel pak moet dragen. De behandeling is zwaar en heeft slechts een beperkte kans van slagen.

Veel van deze kinderen zijn al een tijd ziek geweest en gewend aan ziekenhuizen, waar andere kinderen zijn om mee te spelen. De overgang naar een gedwongen verblijf in een isolatiebox is groot, je mag er niet uit en je bent omringd door grote mensen in gekke pakken. De meesten zijn nog te jong om het te begrijpen. Van de ouders wordt het uiterste gevergd. Ze moeten tot steun zijn van hun kind en daarnaast leven met de onzekerheid van de dag en met de spanning of het kind de behandeling zal overleven. De gezinnen komen uit heel Engeland, Ierland en Schotland en zijn gedwongen om zich op te splitsen. Het zieke kind en zijn of haar moeder (of vader) verblijven in Londen en de overige familieleden zijn thuis of uitbesteed bij grootouders en vrienden. Kortom, een periode waarin het hele gezin aan grote emotionele spanningen wordt blootgesteld.

Op deze afdeling werd mij drie jaar geleden een baan aangeboden als kinderpsycholoog. Een toevallige ontmoeting met de kinderpsychiater in het ziekenhuis was de aanleiding. Hij vroeg mij om een onderzoek op te zetten naar de psychologische effecten van beenmergtransplantatie voor kinderen en hun families. Daarnaast zou ik mij bezig moeten houden met hulpverlening aan patiëntjes en ouders. Er was een plaats op de afdeling kinderpsychiatrie, voorlopig niet meer dan een tafel in een omgebouwde badkamer. En een budget voor drie maanden. Maar daar hield het dan ook mee op.

Wat was het een leerzame tijd! Ik had een onduidelijke positie en omdat er geen voorganger was moest ik mijn eigen terrein afbakenen. Het was ook voor het eerst dat ik werd geconfronteerd met het sterven van kinderen, die nog alle mogelijkheden in zich hebben. Wat is rechtvaardigheid? Het leren accepteren was een pijnlijk proces.

De motivatie om door te gaan kreeg ik van de kinderen en ouders. Ze leken kracht te putten uit het feit dat er iemand was om te luisteren en ik besteedde vaak uren in de isolatieboxen of op de gangen, luisterend en lerend. De staf vond dat aanvankelijk maar vreemd, zo'n 'psychologen mens' en dan ook nog uit het buitenland. Om de reserves te doorbreken begon ik met het organiseren van wekelijkse bijeenkomsten voor de staf, waar het reilen en zeilen van de patiëntjes en de afdeling werd besproken. Tegelijkertijd maakte ik een begin met mijn onderzoek, waarbij ik systematisch alle kinderen voor en na de behandeling testte en de ouders interviewde. Naast het belang van deze gegevens voor mijn onderzoek heb ik hierdoor een schat van informatie en indrukken gekregen die mij helpen het leven van deze kinderen en ouders te begrijpen.

Inmiddels is nu een eerste pad gebaad en ben ik verhuisd naar een ruime kamer, die plaats biedt aan mijn persoontje en twee assistenten. Er is een nauwe samenwerking ontstaan met de artsen en verpleging. Het onderzoek is nu ook uitgebreid met patiëntjes uit andere Londense ziekenhuizen, dus dat betekent nogal wat heen en weer gereis en links houden!

Men vraagt wel eens of het niet deprimerend is in zo'n omgeving te werken. Ik zou willen zeggen: integendeel. Want ook al is het niet altijd makkelijk, het is een voorrecht dat mensen je willen laten delen in hun diepste gevoelens en emoties. Het is ook een voorrecht om te leren wat kinderen en ouders beweegt door te gaan, ook al lijkt de situatie soms uitzichtloos. Het raakt aan de dieptes van het leven. Als voorbeeld de gesprekken met Sally, een negenjarig leukemie patiëntje die beseft dat ze zou sterven en mij toevertrouwde: „Ik voel dat ik er klaar voor ben, maar ik wil pappie en mammië geen verdriet doen”. Vaak kennen deze kinderen niet de angsten die wij volwassenen hebben en zijn ze ons ver vooruit.

Toen Toïta mij vroeg dit stukje te schrijven zei ze erbij: 'probeer wat overbruggingen te maken naar je VJK ervaringen. Ik denk dat het zo wel duidelijk is. De VJK is een rijke voedingsbodem, waar je leert ervaren wat positiviteit is en wat het is om samen met anderen te zijn. Iets wat me zeker heeft geholpen in de afgelopen drie jaren.

Carlen Pot-Mees
(NP 317)

Bestuur en Commissies

Bestuur:

Mr. H. Mees, voorzitter, Essenlaan 6, 3062 NM Rotterdam
Mr. P. R. Mees, secretaris
p/a R. Mees & Zoonen Assurantiën, postbus 505,
3000 AM Rotterdam
Mr. H. Mees, wnd. penningmeester
Ir. B. J. Mees
Maarten Dijkshoornlaan 18, 3055 AT Rotterdam
Ellen H. M. Mees
Bloklandenplein 11, 2594 CK 's-Gravenhage
J. A. E. A. Dorhout Mees
Oranjelaan 46, 3062 BT Rotterdam
H. E. Mees, 's-Gravenpark 4, 2902 LD Capelle a/d IJssel
L. Mees, Oude Tempellaan 14a, 3769 JB Soesterberg
Mr. Ph. A. J. Mees, Heldringsweg 6, 7351 BE Hoenderloo
Drs. R. S. H. Mees
Pauw van Wioldrechtlaan 22, 3701 EV Zeist
Tonia Mees, Noorddijk 33, 3284 LB Zuid-Beijerland

Commissie voor de Kroniek:

Drs. Eleonore F. T. Stakenburg-Mees, redactie adres
De Lairesselaan 32, 3062 PJ Rotterdam
Anna C. M. Vreede-Mees
Park Oud-Wassenaar 1, flat 37, 2243 BX Wassenaar
Mr. H. Mees, H. E. Mees, Mr. Ph. A. J. Mees

Commissie voor de Genealogie:

Drs. J. R. Mees
Westerlookade 8, 2271 GA Voorburg
Mr. Ph. A. J. Mees, Mr. H. Mees

Betalingen:

Bank: Bank Mees & Hope, Rotterdam
rekening Stichting Geslacht Mees, nr. 25.50.50.593
Giro: Stichting Geslacht Mees, Rotterdam, nr. 3.79.23.24